

ЕВОЛЮЦИЯ или СЪТВОРЕНИЕ

КАКВО
КАЗВА
НАУКАТА

проф. д-р Д. Свиленов
доктор на биомедицинските науки

инж. П. Щугер

Мнения на известни еволюционисти за еволюционната теория:

Чарлз Дарвин: „Защо всеки геологичен слой не е пълен с междинни биологични видове? Може би това ще е най-силното възражение срещу моята еволюционна, теория!“

Джордж Симпсън: „Отсъствието на преходни биологични форми не се ограничава само при бозайниците, а е универсален феномен, отбелязан от палеонтолозите.“

Александър Опарин: „С опитите си Пастър разреши въпроса за самозараждането на живота в отрицателен смисъл... Той доказа, че живот произлиза само от живот.“

Ърнест Кахан: „Абсурдно и безумно е да се вярва, че една жива клетка възниква от само себе си, но въпреки това аз го вярвам, понеже не мога да си представя нищо друго.“

Жак Монод: „Най-големият проблем у еволюционната теория е произходът на генетичния код и механизмите на неговото пренасяне.“

Ханс Кун: „Една така сложна система, какъвто е генетичният апарат, никога не може да бъде плод на случайност... Ние не знаем как са възникнали първите биологични системи.“

Маңфред Айген: „Как могат неорганичните молекули да приемат биологична информация и да формират първичната клетка? Това само по себе си е неразрешим проблем.“

Давид Петерс: „Относно биогенетичния закон на Хекел е възможно само едно заключение – той трябва да се забрави. Така ще спрем да си служим с неверни и безсмислени аргументи.“

Сър Артър Кейт: „Еволюцията е недоказана и недоказуема. Ние обаче вярваме в нея, защото тя е единствената алтернатива на учението за Сътворението, което ние не искаме да приемем.“

Джон Уотсън: „Еволюционната теория е универсално възприета не защото е доказана, а защото единствената ѝ алтернатива – Сътворението, е очевидно невероятна.“

Ханс Мор: „Дялата история на човечеството е белязана от убийства, изтезания и геноцид. Как сме стигнали до тези ужасни гени? Ясно е, че по нас са полепнали яйчните черупки на еволюцията.“

Томас Хъксли: „Аз трябва да призная, че не можах да намеря нещо по-добро от Библията, когато търсех фундамент, на който да се изградят моралните взаимоотношения.“

[СЪДЪРЖАНИЕ](#)

ЕВОЛЮЦИЯ ИЛИ СЪТВОРЕНИЕ

Какво казва науката

София
2006

АВТОРИТЕ:

Проф. д-р Д. Свиленов (1941). доктор на биологическите науки. Работи в Българска академия на науките от 1969 г. Автор на множество публикации и книги в областта на медико-биологическите изследвания.

Инж. П. Щуцер (1935), дългогодишен ръководител на Reinhard (Швейцария).

*Книгата излиза на немски език през 2004 г.
Понастоящем се подготвя за печат
на английски, испански, руски, холандски, румънски
и второ издание на немски.*

Разпространява се безплатно

© Издателство „Слънце“ 2006
© Проф. д-р Д. Свиленов
© Инж. П. Щуцер
© Камен Сотиров, художник на корицата
18ВН 954-742-080-1

УВОД

При изложението на настоящата тема ние се основаваме на съвременните научни постижения, на собствения ни опит и особено на дългогодишните изследвания на световноизвестните специалисти в тази област. Тук ще споменем имената на професорите В. Гит, Р. Юнкер, З. Шерер, Х. Рорбах, Х. Морис, Б. Хобринг и много други (виж списъка на използваната литература). На тях дължим нашето уважение и дълбока благодарност.

Най-напред ще отговорим на въпроса защо се занимаваме с тази тема? Ето някои от нашите основания:

1. Днес еволюционната теория е широко разпространен начин на мислене. В много държави на света тя оказва голямо влияние в редица области на живота. В повечето училища и университети еволюционната теория се представя и преподава като наука, като по този начин формира мирогледа на цели поколения.

В противоположност на нея библейското учение за сътворението се представя като легенда или средновековен ненаучен начин на мислене, който се приема и поддържа само от религиозни и необразовани хора.

Задължени сме да си отговорим на въпроса правилен ли е такъв начин на мислене и можем ли безусловно да го приемем?

2. Както еволюционната теория, така и библейското учение за сътворението представляват **два различни начина на мислене**, два различни мирогледа. Практически те се приемат единствено на вяра. Тук става дума за два различни и напълно противоположни видове вяра. Кой от тях е правилен, могат да отговорят единствено науката и личната опитност на човека. Ето защо ние ще ги разглеждаме в светлината на науката, за да установим **къде е истината**.

В края на краищата става дума и за най-важния въпрос в живота на човека: въпроса за **съществуването на Бога**. Всеки човек трябва да си отговори: има ли или няма Бог; приема ли или отхвърля съществуването Му. От отговора на този въпрос се определят до голяма степен смисълът и целта на живота на човека.

3. През последните няколко десетилетия резултатите от научните изследвания все често се оказват **в противоречие** с основните концепции на еволюционната теория. Много от съвременните учени **изгубиха доверието** си към нея (виж цитираната литература). Това ни задължава да си поставим въпроса: наистина ли еволюционната теория е научна теория или тя е просто атеистичен начин на мислене?

Днес мнозина учени от различни области на познанието поставят достоверността на **еволюционната теория под съмнение. Защо?**

4. По темата „Еволюция или Сътворение“ има твърде **много популярна и специализирана литература**. Различни книги, учебни пособия и огромен набор от научни списания предлагат често на широката аудитория високо специализирани научни познания, трудно разбираеми за обикновения читател. Желанието на авторите е тази специфична научна материя да бъде представена на общо разбираем и достъпен език.

5. Знае се, че **погрешната информация води до тежки последствия**. Това засяга всички сфери на живота, като особено показателни са в областта на политическите системи и идеологията. Понякога горчивите плодове на погрешната информация троват обществената атмосфера десетилетия или столетия и определят съдбата на милиони хора. Дали еволюционната теория има правото да претендира, че е носител на достоверна научна информация, след като в човешката история се наблюдават не малко негативни явления, плод на еволюционизма? Тук бихме споменали начина на мислене в областта на биоетиката, някои социални явления, както и същността на редица политически системи от недалечното минало.

6. Авторите са запознати с изложението на еволюционната теория в **учебните пособия по биология** от различни държави. Бихме желали да покажем някои от противоречията, неправилните заключения, спекулативното боравене или премълчаване на научните факти и преди всичко липсата на елементарна отговорност при изложението на основните доктрини на еволюционизма. Особено силно са изразени Тези тенденции в по-старите учебници,

докато мнозина от съвременните автори признават, че в някои отношения еволюционната теория не се потвърждава от науката и многовековната опитност на човека.

7. Темата „Еволюция и Сътворение“ е важна както за религиозния човек, така и за атеистите. Християнинът трябва да знае в какво вярва и как да защитава своята вяра от погрешни учения и идеологии. Също и атеистът трябва добре да познава фундамента, върху който той изгражда живота си.

8. Никой не би могъл да остане равнодушен, когато в т.нар. „музей на еволюцията“ се разглеждат изключително атрактивни музейни експонати, за които се твърди, че са научно доказани истини. Но дали това е така? Разбира се, че обикновеният посетител няма възможността за такава проверка. Сигурното е, че тази гледка завладява бързо фантазията на посетителя и оказва влияние върху неговото мислене.

Настоящата тема ще бъде разгледана в следните аспекти:

1. Какво учи еволюционната теория, от една страна, и библейският модел за сътворението, от друга, относно:

а) Феномена „живот“, произхода на биологичните видове и на човека?

б) Материята, Космоса и природните закони?

2. Какво казва науката за еволюционната теория и учението на Библията по тези въпроси? Отрича ли ги или ги потвърждава?

3. Неразрешими проблеми и последствия на еволюционната теория.

4. Какво би означавало за читателя, ако библейското учение за Сътворението е вярно?

ЩЕ ЗАПОЧНЕМ С ФЕНОМЕНА „ЖИВОТ“

А. Еволюционната теория учи, че „животът е изява на материята и се различава от неживата материя с по-високата си сложност; той е форма на движение на материята, по-висша от физическата и химическата форми“. А Енгелс допълва: „Животът е начин на съществуване на белтъчните тела...“ (5). Възникването на живота и развитието на биологичните видове е комбинация от **случайност, мутация, селекция** (отбор), размножение, обмяна на веществата, изменчивост, наследственост. Животът е самоорганизиращ се и самовъзпроизвеждащ се биологичен феномен, който е възникнал случайно от неживата материя. Ламарк счита, че този процес се осъществява непрекъснато. В продължение на много дълъг период от време той се е развил в по-сложни форми – от първичната коацерватна капка и белтъчна молекула е достигнал до най-висшата си форма на изява – човека. Според еволюционния модел животът е съчетание от два чисто физикохимични процеси; на материя и енергия. Възникването и развитието на живота е самоконтролиращ се процес, а основен генератор и двигател за непрекъснатото му самоусъвършенстване са случайността, мутациите, естественият отбор и борбата за съществуване. При възникването и развитието на живота еволюционната теория изключва намесата на каквото и да било нематериален източник. Еволюционната теория учи, че материята е единствена и вечна субстанция на битието. Енергията е форма на изява на материята.

Б. Библейското учение за сътворението говори за съществуването на Творец, Който е създал живота. Първоначално са създадени енергията и материята. Материята не е вечна, а форма на изява на енергията. Материята е подложена на непрекъсната деградиация. Животът е създаден спонтанно от Твореца чрез Неговата сила, слово, мъдрост и воля. Творецът е вложил строго определена цел в създадения живот, биологичните видове и човека. Библията учи, че Иисус Христос е Източникът и Творецът на живота. „В Него беше животът“ (Йоан 1,4). А Христос казва за Себе Си; „Аз съм Животът“ (Йоан 14,6).

Библейският модел за сътворението отговаря на въпросите: от къде е животът, защо е създаден той и каква е неговата цел.

Така изглежда възможно най-краткото изложение на библейското учение за сътворението и същността на живота.

От така направеното изложение на еволюционната теория и на библейското учение за сътворението се вижда, че по въпроса за произхода на живота, на биологичните видове и на човека тези два възгледа са абсолютно противоположни един на друг. От тази елементарна констатация следва задължителният въпрос:

Къде е истината?

Кой от двата модела има право?

Отговорът би трябвало да гласи:

Този модел има право, който не противоречи на науката, т.е. моделът, чиито твърдения се потвърждават от науката и от многовековната човешка опитност.

КАКВО КАЗВАТ ЕВОЛЮЦИЯТА И НАУКАТА ЗА ВСЕЛЕНАТА, ЖИВОТА, БИОЛОГИЧНИТЕ ВИДОВЕ И ЧОВЕКА?

Случайното възникване на живота е невъзможно

Биологичната наука твърди, че случайното възникване на живота е невъзможно. Ако учените в бъдеще успеят да създадат жива клетка от нежива материя, то това естествено ще е много силно доказателство за огромната интелектуална енергия и стойността на техническото оборудване, необходими за създаването на такава изключително сложна по строеж и функция биологична единица, каквато е клетката. Глупаво е да се мисли обаче, че по пътя на случайността може да възникне от само себе си сложната система на генетичния апарат на клетката. Учените изчисляват, че вероятността да се самосъздаде случайно един-единствен ген възлиза на 1×10^{600} . Математически това надминава далеч границата на невъзможното. Само една-единствена чернодробна клетка е изградена от 53 милиарда белтъчни молекули. Шансът тези молекули случайно да се подредят по един строго определен порядък, за да бъде клетката функционално активна, е равен на нула. Не е необходимо човек да бъде голям специалист, за да дойде до елементарното заключение, че случайното възникване на живота с неговата сложност е невъзможно. Необходима е много по-силна вяра от тази на религиозните хора, за да се приеме случайното самосъздаване на живота и неговото саморазвитие.

Даже ако доктрината за самозараждането на живота бъде някога потвърдена в лабораторни условия, такова постижение няма да докаже, че същото нещо е станало случайно преди три милиарда години. Напротив, то ще бъде мощно доказателство за съществуването на изключителна свръхсила, създала живота в условията на естествената среда. Това признават и самите еволюционисти. Ъ.Кахан (7) казва: „Абсурдно и безумно е да се вярва, че една жива клетка може да възникне от само себе си“. Х. Кун (7) признава: „Една така сложна система, какъвто е генетичният апарат, никога не може да бъде плод на случайност... Ние не знаем как са възникнали първите биологични системи“. Един от известните съвременни еволюционисти Г.Валд пише: „Размишлявайки върху произхода на живота, идвам до заключението, че спонтанният и случаен произход на живота е невъзможен... Въпреки това ние еволюционистите, и особено аз, дълбоко вярваме в случайното самозараждане“ (Цитат по J. MacArthur: Der Kampf um den Anfang, 2003, стр. 46). Ще цитираме и един от най-известните съветски еволюционисти **А. Опарин**: „С опитите си Пастър допринесе неоценима полза на човечеството, а въпроса за самозараждането на живота той разреши в отрицателен смисъл. Той доказа, че и такива прости същества като микроорганизмите не могат да се самозародят, че те подобно на всички останали живи същества винаги произлизат само от себеподобните си. И така никъде в заобикалящата ни природа днес не ще забележим случай на самозараждане“ (19).

Възникването на Вселената по случаен път е не по-малко невероятно. То би приличало на появата на многотомна енциклопедия вследствие на взрив в една печатница (разбира се, в онова време, когато компютърният книгопечат не беше познат).

Науката твърди, че категорията „**СЛУЧАЙНОСТ**“ и феноменът „**СЛОЖНОСТ**“ са две абсолютно взаимно изключващи се, противоположни величини. Естествено това се отнася както за Вселената като цяло, така и за микрокосмоса, част от който са биологичните системи.

И тъй, основният принцип на еволюционната теория за случайното възникване и усъвършенстване на живота противоречи на науката.

Системи, неподлежащи на опростяване

В природата съществуват системи, чиито строеж и функция не подлежат на опростяване. В този си вид те притежават оптимален капацитет на действие и поразяваща синхронизация на отделните части. Като пример да вземем електрическата крушка. Тя се състои от стъкло тяло със специална газова среда, фасунга и волфрамова жичка. Ако премахнем само една част от тази конструкция, крушката става неспособна да изпълни функцията, за която е направена. Към системите, неподлежащи повече на опростяване, се отнасят окото, мозъкът, летателният апарат при птиците и т.н. **Биологично активната клетка** е един прекрасен пример в това отношение. Нейният генетичен апарат се състои от 3,1 милиарда базови двойки (това се равнява на съдържанието на 1000 Библии). Клетъчното деление само по себе си е чудо на природата. В подготвителния стадий се извършва удвояване на наследствения материал на клетката (т.нар. репликация на ДНК-молекулата), който дава началото на нова (дъщерна) клетка. При нормални условия тя е абсолютно копие на изходната клетка. Целият този процес е **програмиран и генетично контролиран**.

Съществуването на биологични системи, които не подлежат на опростяване при осъществяването на нормалните си функции, е показател за оптимална пестеливост и гениалност в конструирането им. Сляпата природа не е в състояние случайно да създаде нещо, надминаващо нейните възможности. В случая е необходима огромна интелектуална инвестиция.

Функционалното синхронизиране между отделните структурни части на една биологична система не може да се обясни с еволюционистичния принцип за случайността. Даден мускул няма никаква физиологична стойност, ако съответният нерв не го привежда в движение. Но както мускулът, така и нервът нямат физиологична стойност без сложната система за управление в мозъка, която координира движенията на мускула. Без хармоничното синхронизиране тези три отделни съставни части сами по себе си нямат стойност. Как е възможно при един случаен еволюционен процес трите части да достигнат едновременно оптимална функционална способност при координиране на действията им? Да не говорим, че принадлежат към тъканни системи, имащи различна заложба и ембрионално развитие.

Още по-убедителен пример в това отношение е структурно-функционалното съвършенство на окото и мозъка. Тяхната функция зависи от синхронизирането на различни тъканни структури. Редуцирането или отпадането само на част от тази сложна верига прави невъзможно реализирането на специфичната функция. Човешкото око е изградено от 100 милиона светлинно чувствителни клетки. Събираната от тях информация се изпраща в мозъка посредством зрителния нерв, изграден от около един милион нервни влакна. В мозъка получената информация се анализира, превръщайки се в понятна за възприятие картина. Целият процес се осъществява от множество взаимно свързани съставни части, функциониращи с изключителен синхрон и невероятна скорост. Но зрителната способност на мозъка е само част от неговата изключителна функционална комплексност. От неврологията знаем, че мозъкът е изграден от 100 милиарда нервни клетки, свързани в сложна комуникационна система, чиито нервни влакна достигат 500 000 км. Нормалният мисловен процес включва огромен комплекс от действия на една сложна верига, съставена от структурно-функционални части, взаимозависими във функционално отношение – факт, изключващ какъвто и да е момент на случайност при формирането на съзнателно-мисловната дейност на човека.

Това са научни факти, които противоречат на основните концепции на еволюционната

теория относно случайното самосъздаване и самоорганизация на живота от неживата материя.

Кодирана генетична информация (генетичен код)

Молекулярната биология учи, че наред с двете съставни части на живота — материя и енергия, има и една трета съставка - биологичната **информация**, която се явява като централна и е в основата на всичко живо. Съвременните молекулярно-генетични изследвания показват, че информацията е най-важната величина на феномена живот.

Както в областта на компютърното програмиране, така също и в областта на биологията господстват с пълна сила основните закони на информатиката. Ето някои от тях:

- Няма информация без интелектуален **източник** и информационен **код**.
- Няма кодирана информация без волеви източник и крайна **цел**.
- Източникът и носителът на информация са две различни величини.
- Не може да се реализира техническа или биологична информация случайно.

Закодираната в ДНК-молекулата генетична наследствена информация е отговорна за предаването на специфичния строеж на всяко живо същество от генерация на генерация. Така се обяснява фактът, че при ембрионалното развитие няма безразборен растеж на клетки и тъкани, а то протича като строго определен, регулиран, абсолютно синхронизиран и целенасочен процес. Човешкият геном се състои от 32 000 отделни гени, разположени върху 3,2 милиарда базови двойки – комбинация от четири химични букви (т.нар. „букви на живота“). Генетичният код играе решаваща роля за развитието на организма от оплождането до смъртта.

Самият факт, че съществува **кодирана генетична информация** (генетичен код, кодова система), задължително предполага съществуването на **източник, който се намира извън носителя на информацията** – полинуклеотидната верига на ДНК. Тя е материален носител на наследствената информация, както магнетофонната лента е носител на звукова информация, компютърният чип на запамената информация или листът хартия с написаното върху него изречение. Ясно е, че нито магнетофонната лента, нито компютърният чип, нито листът хартия имат нещо общо с източника на информацията в тях. Те са само нейни носители. Генът е най-малката структурно-функционална единица, в която е кодирана наследствената информация. Следователно той е само **материален носител** на информацията (Ангелов и сътр., Биология, стр. 30).

А кой е източникът на генетичната информация?

Източникът на информацията трябва да се намира съгласно законите на информатиката **извън** нейния материален носител, т.е. извън материята. Това означава, че материята не може да бъде източник на информация. Така е в областта на компютърното програмиране. Носителят на информация не е неин източник, а тя е заложена от някой друг върху него.

Един от най-известните специалисти в областта на информатиката, проф. В. Гит, пише: „Информацията не е материя, но тя използва материята, за да бъде кодирана, пренасяна и онаследявана. Информацията не е живот, но тя е необходимо условие за съществуването на живота. Животът не е нито материя, нито информация, но тези два феномена са необходими за съществуването на живота“ (7).

Р. Хьофайзен изразява този биологичен феномен още по-ясно: „Хромозомите, ДНК-молекулите с базовите двойки, изградени от четирите химични букви, представляват „строителният материал“, а „строителният план“ за всеки един индивид е кодиран в генетичната информация“ (Factum, 2001, 5,15).

През април 1864 г. пред едно голямо събрание на учени в Париж Луи Пастър потвърждава след многократни изследвания установения преди това от Харвей биологичен природен закон, който гласи: „**Живот може да произлезе само от живот**“. До ден днешен този закон не е опроверган от никакъв научен експеримент. Изхождайки от този природен

закон, елементарната логика ни задължава да приемем, че **първият живот на Земята е бил създаден**, а не се е самосъздал от неорганичната мъртва материя. Ето защо в най-новото издание на учебника по биология за 10 клас (Ботев и сътр., стр. 55) авторите признават: „С това хипотезата за спонтанното самозараждане е отхвърлена окончателно и се поставя началото на теорията за биогенезата — живото се ражда от живо“. Животът като феномен, както генетичната наследствена информация ни принуждават да приемем съществуването на интелигентен Източник на тази информация. Това изисква законът за причинно-следствените връзки, който гласи: „Всяко следствие трябва да има адекватна причина, която е довела до него“. Да не забравяме и универсалния принцип „Действието не може да бъде по-голямо от причината, която го е предизвикала“.

Въз основа на всички тези закономерности идваме до единствения логичен извод: **Животът трябва да има свой Създател**, Който да притежава живота в Себе Си. Според библейското учение за Сътворението това е Бог, Който е създал живота.

Нека пак да повторим, науката никога не е наблюдавала случайно възникване на биологична информация, каквато се среща в живите същества. Кодова система и случайност са два абсолютно несъвместими феномени. Кодовата система предполага задължително интелигентен източник. Компютърните програми имат известна прилика с биологичната информация. Всеки знае, че една компютърна програма никога не може да се създаде случайно. Само един интелигентен и високообразован специалист (програмист) може да създаде компютърна програма. Точно така и биологичната информация трябва да има един изключително интелигентен Творец, създал тази информация, която в действителност представлява високоспециализирана биологична компютърна програма, гарантираща съществуването на живота.

Инстинктът като феномен представлява вид информационна програма за поведение, която се залага по рождение в живите същества, предава се и се онаследява от поколение на поколение. Самият факт, че инстинктът е биологична информационна програма, ни задължава да приемем, че тази програма трябва да има и високоинтелигентен програмист.

Не съществуват никакви научни аргументи за случаен произход на генетичната информация. Това е едно от най-слабите и уязвими места на еволюционната теория. Признават го и самите еволюционисти. Жак Монод пише: „Най-големият проблем за еволюционната теория е произходът на генетичния код и механизмите на неговото пренасяне“ (50).

Ние сме задължени да направим следните **два извода**:

1) Науката отрича еволюционния възглед за първоначалното самосъздаване на биологичната информация.

2) Библейското учение за сътворението **не противоречи** на научното обяснение за произхода на биологичната информация от един свръхинтелигентен Източник, Когото ние наричаме Бог.

Животът от водата на сушата?

Според еволюционната теория животът се е появил случайно в древните водни басейни, където са протекли и първите четири етапа от неговото развитие. В по-късните геологични времена животът преминал на сушата.

От гледище на науката такова случайно самосъздаване на живота и преминаването му от водна в сухоземна среда е свързано с редица **неразрешими проблеми**. Ето някои от тях:

1) Защо е било необходимо преминаването на живота от водата към сушата? Такава необходимост изобщо не е съществувала, след като водата е прекрасна среда за съществуването на живота.

2) Не е възможно фотосинтезата да е предхождала появата на озоновия слой (Ангелов и сътр., Биология, стр. 66). Без такъв слой е невъзможно да съществува каквато и да било сухоземна форма на живот.

3) Според еволюционната теория фотосинтезата е основен фактор за преминаването на живота от водата на сушата. Наивно е да се приема, че „вероятно някои първични организми

погълнали пигментносъдържащи органични вещества, подобни на хлорофила, и добили способността да фотосинтезират“ (Ангелов и сътр., Биология, стр. 66). Как се е реализирал процесът на фотосинтеза във водните басейни при липса на светлина? Още по-наивно е да се мисли, че отделеният при тази фотосинтеза свободен кислород „е довел до формирането на озоновия слой“.

4) Сухоземните живи същества притежават напълно различни дихателна система, обмяна на веществата и отделителни функции. Как се е реализирало всичко това във времето, за да се стигне до оптимален начин на синхронното им функциониране?

5) Как са могли живите същества да се адаптират към сухоземен начин на живот, преодолявайки важни жизнени специфични свойства като телесно тегло, температурни особености и т.н.?

6) Днес много еволюционисти вече изоставят вярата, че животът води началото си от „коацерватните капки в първичния океан“ и впоследствие е преминал на сушата. Съоткривателят на ДНК-структурата и Нобелов лауреат Францис Крик пише: „Произходът на живота е почти чудо, толкова много са условията, които трябва да са го предизвикали“ (7). Д-р Крик е атеист и еволюционист, не вярва в чудеса, затова трябва да нарече произхода на живота „почти чудо“.

7) През миналия век английският учен Холдейн и руският биолог Опарин формулираха следния биологичен закон: „В условията на среда, съдържаща кислород, животът може да произлезе само от живот“.

От геофизиката се знае, че съдържанието на кислород е, както следва: в атмосферата — 23,13%, в литосферата — 47,30%, и в хидросферата — 88,81%. При тези условия е невъзможно да се самосъздаде живот от мъртвата материя. Дали в историята на Земята е имало време без кислород, е въпрос хипотетичен и недоказуем.

8) Твърдението на еволюционната теория, че животът се е появил в дъното на първичния океан, предполага, че този процес би трябвало да се осъществява повсеместно. И още нещо: коя е причината, за да се развият тези коацерватни капки по един и същ начин и да се стигне до феномена „живот“? Логично е да се очакват задължителни морфо-функционални различия в изявата на живота, обусловени от мястото на неговата поява и скоростта на развитието му. Единственото обяснение е, че кодираната информация като предхождащ и независим фактор направлява развитието на живота. А фактът, че това развитие следва едни и същи биологични закони, показва, че и биологичната информация като неизменяема съставка на живота трябва да има неизменяем източник.

Интересни са резултатите от научните изследвания на известния биохимик С. Виланд (CEN Technical Jurnal, 1998), който установява, че митохондриите в клетките съдържат своя собствена наследствена информация (ДНК), която при човека се предава единствено по майчина линия (71). Това не би било възможно, ако животът би се появил на много места в първичния океан.

Мутацията

Идваме до една от най-важните предпоставки в теорията за осъществяването на биологичната еволюция, а именно **мутацията**. Тя се явява закон, доктрина (аксиома), мотор и критерий за изменчивостта на живота и формирането на биологичните видове. Наблюдаваното видово разнообразие се обяснява от еволюционната теория чрез случайно, спонтанно или изкуствено предизвикана промяна в наследствения материал, в генотипа на отделните индивиди. Така Хуго де Фриз (1909) дефинира явлението мутация.

Какво казва генетиката относно мутациите?

1) От генетиката знаем, че мутацията е не само рядко срещано биологично явление, но в над 99,99% от случаите мутациите са вредни (рецесивни) от гледище на вида, водят до неговата дегенерация или „предизвикват смъртта на организма още в ранните етапи на неговото развитие или пък водят до тежки смущения в развитието на индивида, поради което

той не доживява до настъпване на полова зрелост“ (Ангелов и сътр., Биология, стр. 26). Елементарното обяснение е, че при мутацията се губи генетичен материал. Албинизмът е често даван пример за рецесивна мутация.

Известният еволюционист Т. Добжански признава, че по пътя на мутациите може да се дойде до деградирането или изчезването на цели биологични видове (7). Т.нар. „положителни“ мутации не могат да доведат до биологично усъвършенстване и преминаване в друг вид, тъй като представляват негативни (рецесивни) структури, т.е. това са „грешки“ в наследствения материал. В края на краищата не е важно дали има положителни мутации. Много по-важно е дали при мутациите се получава нов наследствен материал, нова генетична информация, която единствена е в състояние да доведе до появата на нов посъвършен биологичен вид. Това именно в природата никога не е наблюдавано. Напротив: По пътя на мутациите се намалява наличният генетичен материал, което води до негативни явления за съответния биологичен вид. Това значи, че мутацията като явление влияе негативно върху наследствения генетичен материал. То е равносилно на това една фирма да твърди, че постига големи успехи, въпреки че губи непрекъснато пари. В природата чрез мутация става обратното на това, което еволюцията твърди.

Израелският генетик Л. Шпентер съобщава на осмия световен конгрес на креационистите в Швеция (2003): „Случайните мутации не могат да доведат до еволюция. Изследванията на молекулярно ниво показват, че мутациите водят до редуциране на генетичния материал, а това противоречи на еволюционната теория“.

2) Твърдението на еволюционистите, че от по-простите биологични форми по пътя на мутацията могат да възникнат по-сложни, противоречи както на законите на информатиката, така и на Втория закон на термодинамиката (Закона за ентропното нарастване). Вярно е тъкмо обратното.

И още нещо – едно от основните твърдения на молекулярната генетика гласи, че генетичният код е най-стабилната, най-неизменчивата и универсална съставна част в живата природа. Организмите притежават ДНК, състояща се от едни и същи нуклеотиди, изградени от 4 азотни бази: аденин, гуанин, тимин, цитизин. ДНК е носител на генетичната програма. Самите еволюционисти твърдят, че генетичният код не е претърпял никакви промени през последните два милиарда години.

И тъй истината е много проста: без нова генетична информация не могат да възникват нови биологични видове. А това означава, че всички живи същества са фиксирани във видовете си биологични граници, в които те като отделни видове са били създадени от самото начало.

В това отношение библейската информация за Сътворението е в пълна хармония с биологичната наука.

3) Ако мутацията действително можеше да е основен генератор за създаването на нови биологични видове, това би означавало, че както в миналото, така и днес трябваше да се срещат масово междинни биологични форми. Такива преходни видове не наблюдаваме нито днес, нито пък вкаменелостите са в състояние да ни представят убедителни данни за съществуването на междинни форми в миналото. Сам Дарвин признава този факт за голям проблем, като пише в своята книга „Върху произхода на видовете“: „Защо всяка една геологична формация и слой не са пълни с междинни биологични видове...Може би това ще е най-силното възражение срещу моята теория“ (34). Действително е така.

Естественият отбор

Наред с мутацията и случайността, естественият отбор е третият основен фактор, който според еволюционната теория е „създал и продължава да създава видовото многообразие в природата“ (Ангелов и сътр., Биология, стр. 43). Естественият отбор коригира фактора „случайност“ и стимулира мутацията. Естественият отбор и събитията със случаен характер се определят като „основни еволюционни сили“ (Ангелов и сътр., Биология, стр. 51). В пособията върху еволюционната теория естественият отбор се определя като „унищожаване, отмиране на по-слабите и по-неприспособените към условията на живот организми и

преживяване на по-силните и по-приспособените“ (72). Той се осъществява активно, сяпо и без цел. Чрез „борбата за съществуване“ в естествени условия се гарантира следващата по-висша форма на развитие. Така еволюционната теория вижда пътя за усъвършенстване и произхода на нови видове.

Борбата за съществуване в нейните три форми на изява (междувидова, видова и конституционна) Дарвин приема от Т. Малтус и Ернст Хекел. Те дават следното определение на това явление: „По-висшите раси ще трябва да заместят по-нисшите... Това може да се осъществи по пътя на естествения отбор, който е основен и доминиращ принцип за развитието на дадено общество“ (30). Дарвин изразява същността на борбата за съществуване или т.нар. „преживяване на по-способните“ (survival of the fittest) още по-ясно в своя фундаментален труд „Върху произхода на видовете“ по следния начин: „В края на краищата естественият отбор ще трябва да унищожи дивите примитивни раси, като по този начин ще се даде възможност за безпрепятствено утвърждаване на високоразвитите човешки раси“ (34).

Такова е учението на еволюционната теория относно естествения отбор.

Каква е позицията на науката и човешката опитност?

1) Известно е, че условията на околната среда влияят върху изменчивостта на биологичните видове. По пътя на изкуствения отбор могат да бъдат целенасочено създадени различни варианти, които да се различават външно от изходните форми. Тези вариантни форми показват обедняване в генетичния материал в сравнение с изходния вид или едностранно изявяване на някои негови качества, от които човекът има специален интерес. В случая обаче не става дума за създаване на нов биологичен вид, а за получаване на междинен или краен продукт от вече съществуващи специфични свойства на генетично обработвания вид. В биологията това явление е известно като **микроеволюция**, осъществяваща се на популационно равнище, т.е. засяга един и същи биологичен вид. Но по пътя на естествения отбор не се постига преминаването на един примитивен в друг по-сложен биологичен вид (**макроеволюция**). С идеята за естествения отбор Дарвин има право, но той не може да обясни по този начин получаването на по-висши биологични видове. Това се потвърди по-късно от Грегор Мендел, който установи, че естественият отбор гарантира адаптацията, но само в рамките на даден вид.

2) Дарвин заимства термина „отбор“ от изкуствената селекция, прилагана и днес нашироко в растениевъдството и животновъдството. Неправилно обаче прави аналогия между тях. От генетиката се знае, че в основните и най-важни моменти при реализацията на естествения и изкуствения селекционен подход съществуват огромни различия, което не дава основания да приемем тези методи за аналогични. При изкуствената селекция основно значение имат методичните подходи, програмирането, преживяемостта, съпротивителните способности и най-вече крайната цел: изгодата не за селектирания вид, а за друг биологичен вид (обикновено човека), който по отношение на първия подхожда паразитно, търсейки единствено своята полза много често за сметка на съпротивителните възможности на селектирания вид. Пример в това отношение е производството на инсулин от чревната бактерия (Ешерихия коли). При естествения отбор такъв подход в природата е непознат. Така че естественият отбор и изкуствената селекция не могат да бъдат аналогии, тъй като се преследва различна крайна цел.

3) Селекционната доктрина на еволюционната теория оказва и оказва ужасяващо влияние в областта на социалния живот, етиката и моралните ценности на човечеството: расизмът и налудничавата идея на националсоциализма на Хитлер за високоразвитата арийска раса водят началото си от селекционния принцип. Това доведе до унищожаването на милиони хора. Немският лекар еволюционист и националист Алфред Пльотц пише в книгата си „Расова хигиена“ следното: „Тъй като естественият отбор не винаги функционира така, както висшите раси биха желали да бъде, то този естествен отбор трябва да бъде подсилен чрез изкуствени селекционни методи ... слабите и негодните за живот трябва да бъдат унищожавани“ (71). Дарвин сигурно не е могъл да предвиди злоупотребата с неговата идея..., но тя стана факт за съжаление! И това не е случайно, защото Дарвин каза само половината от истината. Това, което той премълча, се премълчава и днес. На Дарвин са му били добре

известни многобройни природни явления, които говорят срещу мита за „правото на живот на силния“. Да вземем например симбиозата и алтруизма.

Мисленето на днешния модерен човек не се различава много от идеите на някои политически системи от близкото минало, чиито основни идеолози бяха Хекел и Дарвин, напр. националсоциализма, комунизма и др. А какво да кажем за безмилостната конкурентна борба или евтаназията? Днес мнозина са готови да минават през трупове, за да достигнат егоистичните си цели...

И тъй, въпросът за етиката и моралните ценности е в противоречие със селекционния принцип на еволюционната теория. Дарвиновата идея за „правото за живот на силния“ никога не може да стане фундамент на човешката етика. Ако човекът е само едно високоразвито животно, не съществуват никакви основания той да живее според етика и морал, защото решаващо за развитието му е наистина „правото на силния“, правото на този, който е „по-добре приспособен“ към условията на средата. Естествено, човек не би трябвало да се интересува от етика, ако единствената максима за неговото поведение е егоистичният нагон за преживяване. Живот или смърт, съществуване или несъществуване – за едно такова висше животно тези феномени не биха имали никаква стойност, защото всичко е случайно, без план, без цел... Една „еволюционна етика“ без смисъл и цел не може да бъде фундамент на морално-етична система. Еволюционната теория не признава никакъв по-висш авторитет. А ние знаем, че няма и не може да съществува етика без висш авторитет. Еволюционистът Т. Хъксли пише: „Аз трябва да призная, че не можах да намеря нещо по-добро от Библията, когато търсех фундамент, на който да бъдат изградени моралните взаимоотношения в днешния хаотичен свят“ (71).

Приликата между организмите

Според еволюционната теория общото в устройството на организмите, приликите (хомологията) между тях „е едно от най-неоспоримите доказателства за единството на организмовия свят“ (Ангелов и сътр.. Биология, стр. 54). В това отношение най-често се привеждат примери относно приликите в анатомичния строеж, физиологията, обмяната на веществата и молекулярно-генетичната структура между маймуната и човека.

Какво казва **науката и човешката опитност** по този въпрос?

1) Разбира се, има големи различия, но и много прилики между биологичните видове в структурно, физиологично и молекулярно-биологично отношение. Но е твърде важно да се потърси отговор на въпроса: Откъде произлизат тези прилики и какво показват те?

Приликата между два обекта (предмети, индивиди и др.) не показва непременно, че единият произлиза от другия, а е много силно доказателство, че тези два обекта имат общ създател. Ето един обикновен пример от областта на техниката: двете марки леки коли „Трабант“ и „Мерцедес“ имат твърде много прилики помежду си, но никой нормално мислещ човек не би казал, че „Мерцедесът“ е високо усъвършенстван „Трабант“. Автомоделите леки коли на една и съща фирма имат твърде много прилики помежду си, което показва, че тези модели са изработени от една и съща фирма, имат един и същ конструктор и производител. Подобно сравнение може да се направи и с картините на един художник или музиката на даден композитор. Високостепенната прилика на двама близнаци не означава, че те произлизат един от друг, а че имат общ създател. Поколенията на даден индивид има много общи прилики със своя родител, но в най-същественото – генетичния набор – тези два индивида са различни помежду си. Знае се, че са възможни 10^{600} варианти на човешките полови клетки. Това разнообразие на гаметите гарантира специфичната индивидуалност на личността през всички времена на човешката история.

Така че приликите между отделните видове е факт, насочен много повече срещу еволюционната теория. Ето друг пример: анатомичното устройство на крака на коня и на човека се различават, но двата биологични вида се отнасят към бозайниците. Устройството на крака на жабата е много по-близко до това на човека. Жабата като амфибия обаче в систематично отношение е далеч от човека. Какво означава това? Нищо друго, освен че

твърдението на еволюционистите относно приликите не е научно обосновано, а е просто спекулация. Хомоложните органи не говорят за родство, а по-скоро за наличието на Архитект, използвал даден модел – план, за направата на определени части на растения и животни по един и същ начин.

2) Генетичната близост между човекоподобните маймуни и човека (повече от 98% от гените на хората и шимпанзетата са еднакви) не говори обезателно, че човекът е произлязъл от маймуната. Това признават и самите еволюционисти; в по-новите учебници по биология има промяна във възгледа, господствал допреди само две десетилетия. Сега се казва, че двата биологични вида имат общ прародител (Ботев и сътр.. Биология, стр. 92). Това е причината да се предлага нова биологична класификация, в която човекоподобните маймуни и човекът се обединяват в едно семейство.

И още нещо: генетичната близост между два биологични вида не е доказателство за близост в анатомичната структура и физиологичните функции. Сградите на една църква и един затвор са построени от едни и същи материали (тухли, керемиди, врати, прозорци и т.н.), но строителните планове на тези две постройки са коренно различни. Генетичният набор на два отделни биологични вида (напр. маймуна и човек) съответства на строителните материали на двете различни постройки (църква и затвор). Но строителните им планове, сравними със специфичната генетична информация - това са коренно различни неща.

Така че не приликата и броят на хромозомите и гените са решаващи, а качеството на съдържащата се в тях генетична информация. Хромозомите са само нейни носители.

Видовата специфичност на живите същества се определя и направлява от кодираната генетична информация - един от най-удивителните феномени в биологичния свят.

3) Между човека и животните има дълбоки и непреодолими различия. Цитираме учебника по биология на Ботев и сътр. (стр. 93): „Съвременните хора се различават от човекоподобните маймуни. Хората имат много по-голям и по-сложно устроен мозък, уникални интелектуални способности, развити форми на култура, комуникация и социална организация“. Религията, бракът, духовните и творческите способности при хората са феномени, които светът на животните не познава. Човекът като биологичен вид притежава **качества**, които го отличават тотално от животинския свят и го правят подобен на неговия Творец.

4) Друг факт, говорещ срещу общия произход на биологичните видове, е неубедителният доказателствен материал или липсата на преходни форми, както и **непреодолимите генетични бариери** между отделните биологични видове. Ако е вярно твърдението, че в продължение на много милиони години биологичният свят се е развивал от прости към по-сложни видове, би трябвало да се очаква, че повърхностните земни слоеве ще бъдат изпълнени с вкаменелости от междинни форми на биологични видове. Това не се наблюдава.

Доказва ли палеонтологията еволюционната теория?

В учебниците по биология отпреди десет години се казва, че най-убедителни и най-подробни доказателства за еволюцията дава науката **палеонтология**. В по-новите учебни пособия такива изрази вече не се срещат. Защо?

Палеонтологията изучава организми, съществували и измрели в предишни геологични времена. Обект на изследване са т.нар. „**вкаменелости**“ (**фосили**), представляващи отпечатащи или части от тези организми или от растения. Според еволюционистите вкаменелостите ясно доказват, че е имало постепенно развитие (еволюция) от примитивните едноклетъчни форми до съвременните растения, животни и хора. За определяне на възрастта на вкаменелостите, както и на самите земни пластове се използват предимно два основни метода: първият е т.нар. „индекс на вкаменелостите“, вторият е методът на радиоактивното разпадане.

Индекс на вкаменелостите

Еволюционната теория приема, че определени растения или животни са живели в дадена ера, след което са изчезнали. И когато в някой земен пласт се намерят такива вкаменелости, вади се заключение за възрастта на този пласт. Естествено е да се очаква, че най-старите пластове ще съдържат най-простите форми на живот.

Този палеонтологичен метод има доста **слаби страни**. Ето някои от тях:

1) Необяснимо е защо последователността на геоложките времена се определя по сложността на биологичните форми, намерени като фосили в земните слоеве. Единственото обяснение би могло да бъде, че еволюционната теория се приема а priori като доказан факт, като наука. А това не е така. Практически би трябвало да бъде обратното.

2) Този метод е в противоречие с т.нар. „полистратни вкаменелости“. Това са вкаменелости на дървета или гигантски животни (динозаври), пресичащи вертикално два или повече земни пластове. Този факт показва, че тези пластове са се образували за много кратко време. Ако пластове са се трупали милиметър по милиметър в продължение на милиони години, те никога не биха съдържали вкаменелости.

3) Находките на т.нар. „живи индекс вкаменелости“ поставят под съмнение достоверността на този метод. Това са вкаменелости на растения, водни звезди, брахиоподи и охлюви, които се изчисляват от еволюционистите на 530 милиона години. Всички те обаче изглеждат абсолютно еднакви с познатите днес видове. Никаква следа от еволюция през тези милиони години! Откритите вкаменелости представляват напълно завършени биологични видове. Логично е да се предположи, че от милионите вкаменелости поне някои би трябвало да притежават особености на преходните форми, описани в учебниците по биология. Обяснението е, че преходни биологични форми никога не са съществували. И още нещо — палеонтолозите установяват в много от намерените вкаменелости дегенеративни промени, предавани по наследство, а не по-сложни форми на строеж.

4) Съществуването на **празни полета** между отделните систематични групи (от тип до род) е много силно доказателство за липса на еволюционно преминаване (вертикално развитие) от един вид в друг. Тази липса на междинни форми Дарвин нарича „ужасяваща мистерия“ (18), а известният ботаник-еволюционист проф. Корнър пише: „За непредубедените данните, събирани от растителните вкаменелости, са в полза на креационизма (библейското учение за произхода на живота и видовете) (7).

5) Необяснимо от гледище на този метод е разположението на стари земни пластове върху по-млади (напр. Матернхорн в Швейцария).

6) Стратиграфският профил като цяло (ери, периоди, епохи) не може да се установи никъде в природата. В този си идеален вид той се описва само в учебниците.

7) Изобилстват находки с т.нар. „млади“ земни формации, лежащи паралелно или върху „стари“ формации. Между тях обаче липсват междинни геоложки времена.

8) Открити са множество земни слоеве, разположени в точно обратен еволюционен ред: вкаменелости от камбрий, лежащи върху утайки от карбон, или такива от палеозойската ера, намиращи се върху периода креда.

9) Необясним е фактът, че на много места се откриват масови гробници от различновидови вкаменелости в една и съща земна формация, а те би трябвало да представляват различни геоложки времена.

10) Друг сериозен проблем на този метод е, че много видове са останали в основата си **непроменени** от момента на появяването си и през цялото време на предполагаемите геоложки времена. Пример са протозоите, с които се предполага, че е започнала биологичната еволюция.

11) Има и доста спекулации с този метод. В САЩ, в каменноуглени пластове, изчислени от еволюционистите на 300 милиона години, са намерени вкаменелости от отпечатъци на стъпки на човек. В тези отпечатъци са открити трилобити. Действително е наивно и смешно да се приеме, че по това време са живели хора!

12) Съществува и един проблем, елементарен, но неразрешим за еволюционната теория: Как се формират вкаменелостите? Вкаменелост на даден организъм може да се получи, ако той е бил незабавно откъснат от достъпа на въздух. В противен случай ерозионните сили, бактериалното разложение и атмосферното влияние ще го унищожат, преди да се осъществи

процесът на вкаменяване. Това потвърждава теорията на катастрофизма, т.е. библейския модел за образуването на геологичните форми. А то е и едно от най-убедителните доказателства за Всемирния потоп, станал не така отдавна!

През последните няколко години се появяват все повече и повече научни съобщения, потвърждаващи внезапната поява на живот в неопределен брой разновидности с напълно развити основни белези от самото начало. Установените биологични видове в тези вкаменелости са идентични със съществуващите в природата днес. С други думи, вкаменелостите „говорят“ за напълно завършен в самото начало биологичен свят, а не за еволюиращ.

Това е причината този метод да се изоставя през последните години както от палеонтолози, така и от еволюционисти. Дори и в по-новите учебници по биология се споменава твърде бегло, а в някои напълно липсва.

Ето защо палеонтолозите-еволюционисти се насочиха към методите на радиометрично определяне на възрастта.

Методи на радиометрично датиране

Те се отнасят към абсолютните методи в палеонтологията за доказване възрастта на земните пластове и вкаменелостите в тях. За еволюционната теория тези методи са от решаващо значение. Накратко казано, те се основават на физичните свойства на някои радиоактивни елементи, които се превръщат чрез разпадане в други химични елементи. Скоростта на разпадане за даден елемент се приема за λ за константна величина. Затова измерването на съотношението между изходния и новополучения елемент в дадена проба трябва да даде информация за времето, за което се е осъществило това разпадане. Най-често при тези методи се използват радиоактивните елементи уран-238, рубидий-87 и въглерод-14. Знае се, че за всеки 100 милиона години от 1 кг уран остават 985 г и се образуват 13 г олово и 2 г хелий (т.е. периодът на полуразпад на урана е 4,5 милиарда години, при рубидий 47 милиарда години и при въглерод 14 – 5,730 години). Съотношението между изходен и дъщерен елемент в изследваната проба би трябвало да даде отговор за геологичната възраст на тази проба (скелети, други вкаменелости, земни проби и т.н.).

Такава е теоретичната постановка на методите. Тяхното приложение в практиката обаче е свързано с редица трудности, условности и неточности, което намалява в много голяма степен достоверността на получените резултати. Това е причина за появата на много критични материали в специализираните периодични издания през последните 20 години, говорещи за спекулативен характер на тези методи. Ние ще се спрем на някои от слабите им страни, за да отговорим на въпроса доколко надеждни са те при определяне възрастта на биологични вкаменелости (напр. останки от човешки скелети) и преди всичко **възрастта на Земята**, което за еволюционната теория е от особено важно значение. За съжаление както в учебниците, така и в масмедийните поради некомпетентност се спекулира немалко в това отношение.

Какво казва науката относно радиоизотопните методи на измерване?

За да се приложат тези методи, са необходими няколко задължителни **предварителни условия**. От научна и практична гледна точка тези условия обаче са неизпълними и абсолютно недоказуеми. Ще споменем само три от тях:

1) Изследваните проби трябва да са принадлежали от създаването си до момента на изследване към една напълно затворена система, т.е. неподлагана на въздействието на външни и вътрешни фактори. В природата обаче не съществува понятие „затворена система“. В природата няма система, която да е останала в продължение на дълъг период от време неповлияна от околната среда. Така че първото условие за тези методи е **неизпълнимо**.

2) Системата в своето начало не трябва да е съдържала количества от дъщерния елемент. Ако е съдържала, при изчисленията това трябва да се коригира. Невъзможно е да се разбере първоначалното състояние на радиоактивни елементи (изходни и дъщерни) в система, която се е образувала в твърде далечно или праисторическо време, или както еволюционистите

твърдят, преди милиони и милиарди години. Това е въпрос на предположение и вяра, но не и на наука. При изследването на съвременни вулканични скали, образувани от потоци лава от вътрешната мантия на Земята, се установява наличието на уранови минерали, радиоактивно олово, но така също и обикновено олово. А как е било в началото? Така че и второто условие при тези методи е **неизпълнимо**.

3) Скоростта на процеса на полуразпад трябва да е била постоянна от началото до момента на измерването. Знае се обаче, че всеки процес в природата протича със скорост, която се влияе от много странични фактори. При урана учените отдавна са установили, че този процес е променлив и се влияе от фактори като: космическата радиация, магнитното поле на Земята, свръхексплозии на близки звезди и т.н. Така че условието „постоянна скорост“ е **неизпълнимо**. В най-добрия случай може да се говори за средна скорост на полуразпад, но не и за постоянна.

Тези три неизпълними условия при урановия, рубидиевия и калиевия методи показват, че тези методи не притежават научна стойност, поради което и резултатите, които се получават чрез тях, са нереални. Това е особено важно при определяне възрастта на Земята, с което ще се занимаем по-късно.

За разлика от ураново-оловния метод, методът на **въглерод-14** се използва за определяне възрастта на сравнително млади обекти. Особено надеждни са резултатите от обекти, живели допреди 3000 години, неубедителни до 5000 години и нереални над 8000 години. Този метод намира особено приложение за определяне възрастта на организмови находки (вкаменелости, остатъци от човешки скелети и пр.), но не по-стари от посочената вече възраст. Както предишните, така и този метод има някои **основни недостатъци**:

1) Не е възможно да се знае какво е било съотношението между въглерод-14 и въглерод-12 в биосферата, включително и в живите организми, когато изследваният обект е загинал, и дали то е сравнимо с тези съотношения днес.

2) Не може със сигурност да се каже, че скоростта на полуразпад е била константна и не е била повлияна от външни или вътрешни фактори.

3) Не може да се отговори на въпроса дали съотношението между радиоактивен (C-14) и обикновен въглерод (C-12), погълнат от организма, е константно.

Това показва, че и методът с въглерод-14 трябва да се интерпретира с необходимото внимание и да се търсят винаги средни стойности от получените резултати. Този метод има обаче едно важно предимство – получените резултати могат да бъдат потвърдени или отречени с допълнителни данни от последните 6000 години, т.е. откакто има документирани историко-археологически находки.

Най-новите изследвания в областта на радиокарбония метод са насочени в търсене на началния момент във времето, от когато започва промяна на съотношението между C-14 и C-12. Тези изследвания ще дадат отговор на въпроса кога се е появил радиокарбонът (C-14) на Земята.

Ние се спираме по-подробно на методите на вкаменелостите (фосилите) и на радиоизотопното датиране, тъй като **на тях се крепи цялата еволюционна теория**. От достоверността на тези методи зависи и достоверността на еволюционната теория. Ще резюмираме казаното дотук със следните три основни извода:

1) Вкаменелостите са доказателство за един напълно развит биологичен свят, а не за еволюиращ. Твърдението на еволюционната теория, че „вкаменелостите са най-важното доказателство, че животът се е развил от по-прости към по-сложни форми“, **не отговаря на истината**.

2) Предварителните условия за провеждането на ураново-оловния метод са неизпълними, резултатите не подлежат на научна проверка, не са доказуеми, често са противоречиви, наивни или спекулативни, поради което не могат да се приемат за реални. От научна гледна точка такива резултати **не отговарят на истината**.

3) **Радиокарбоният метод** е единственият, чрез който могат да се получат достоверни резултати, но само в границите от 3000 до 5000 години. Над тази граница той е неприложим.

Милиардите години не могат да бъдат доказани

Въпросът за възрастта на Вселената и съответно на Земята е ключов и най-съществен въпрос, поради което и отговорът е от решаващо значение за достоверността на еволюционната теория.

Еволюционистите вярват, че:

- Възникването на Вселената е станало преди 20 милиарда години
- Земята е на 4,5 милиарда години
- Самозараждането на живота е станало преди 3,8 милиарда години
- Многоклетъчните организми се появили преди 600 милиона години
- Преди 70 милиона години се появяват първите бозайници
- Преди 25 милиона години започва развитието на първата човекоподобна маймуна
- В периода отпреди 130 000 до 90 000 години става преминаването на Homo erectus в Homo sapiens и разселването му в други континенти.

Според еволюционната теория началото на Вселената е започнало с т.нар. „Голям взрив“, като цялата материя на Вселената е била преди това свръх концентрирана малка маса. На теорията за „Големия взрив“ ние ще отделим специално внимание в следващата глава.

Какво казва науката?

1) Изчислено е, че годишно върху Земята падат 5 до 15 тона **космически прах**. Това значи, че за 4,5 милиарда години натрупаният слой от метеоритен космически прах трябва да има дебелина от 20 до 60 метра. Пласт с такава дебелина обаче не се установява никъде. Голяма беше изненадата на американските астронавти, когато кацнаха през 1969 г. на Луната. Те очакваха да видят няколко метра космически прах, но този слой не беше повече от един сантиметър.

Космическият прах съдържа 300 пъти повече никел от земната кора. Малкото количество никел, установен на повърхността на Земята, е допълнително доказателство за малкото количество космически прах върху нея. Интересни са изчисленията на учените за съдържанието на никел, разтворен във водите на световния океан. Резултатите са показали, че времето, необходимо за неговото натрупване, не може да е от порядъка на милиарди години.

Така че единственото обяснение за ниското съдържание на никел в земната кора (дебела 19 км.) и световния океан (70,8% от повърхността на земното кълбо) учените свързват с една по-млада Земя, т. е. **Земята не може да бъде на 4.5 милиарда години**.

2) Както видяхме по-горе, при радиоактивното разпадане на урана се образува хелий, който излиза от литосферата и се натрупва в атмосферата. Ако този процес е продължавал 4,5 милиарда години, в атмосферата днес трябваше да има 100 000 пъти повече хелий. Животът при тези условия не би бил възможен. От физико-химията се знае, че хелият не се губи от атмосферата, тя по-скоро поглъща хелий от космоса. Съдържанието на хелий в атмосферата е доказателство за една по-млада Земя.

Подобен е случаят с **аргон-40**, който се получава при разпада на радиоактивен калий. Аргонът в атмосферата е прекалено малко, за да се е образувал през 4,5 милиарда години на разпад на калия.

Тези факти показват, че Земята не може да бъде на 4.5 милиарда години.

3) Правени са изчисления относно **притока на материали** (глина, сол, пясък, метали и т.н.) **към световния океан**. Получените резултати при всички тези изчисления са показали, че възрастта на Земята не би могла да бъде 4,5 милиарда години!

4) **Магнитното поле на Земята** непрекъснато отслабва и това отслабване се удвоява на всеки 1400 години. Изчисленията показват, че преди няколко десетки хиляди години магнитното поле трябва да е било толкова силно (32 пъти по-силно, отколкото е сега), че Земята би експлодирала поради топлината, произвеждана от собствените ѝ магнитни сили. Каквото и да мислим по този въпрос, логичният извод е, че Земята не може да бъде на 4.5 милиарда години.

5) Според геологията Земята и Луната са на една и съща възраст. Луната излъчва

топлина, има магнитно поле и е сеизмично активна (лунни трусове). Тъй като Луната е многократно по-малка от Земята, естествено е тя да е изстивала много по-бързо. Фактът, че **сърцевината на Луната е течнобразна**, показва, че тя е много по-млада. отколкото еволюционистите смятат.

6) Посоката на въртене на две от планетите на Слънчевата система (Венера и Уран) е противоположна на посоката на въртене на останалите планети. Ако е вярна еволюционната теория, че Слънчевата система е възникнала от един и същ въртящ се небуларен облак, защо тези две планети се въртят в противоположна посока?

7) Знае се, че **краткотрайните комети** губят част от материала си, когато преминават в близост до Слънцето (красивите „опашки“, които нощем се наблюдават). Изчислено е, че поради материала, който губят, кометите не биха могли да са на милиарди години. Как така съществуват все още тези комети във Вселената, ако тя е на 20 милиарда години? Явно е, че тези милиарди липсват.

8) Не е възможно съществуването на сеизмична активност на малки планети или техни сателити в една стара Вселена. Преди няколко години учените астрофизици бяха изненадани от силно изявената **вулканична активност** на сателита на Юпитер (т.нар. юпитерна луна). Поради голямата отдалеченост от Слънцето, поради малките си размери (3,640 км в диаметър) и, разбира се, поради милиардите години, които се приписват на Вселената, това небесно тяло трябваше отдавна да е изстинало и да не показва абсолютно никаква вулканична активност. Поради своите размери то е могло да запази собствената си топлина не повече от няколко десетки хиляди години. А за голямо учудване на специалистите луната на Юпитер показва най-висока вулканична активност в планетарната Слънчева система. Логичният извод е, че тази система не е толкова стара, колкото еволюционистите приемат.

9) През 18 век бе установено, че **Слънцето** се свива със скорост 0,1 % на всеки 100 години. При такава скорост на свиване следва, че преди 2 милиона години то трябва да е било два пъти по-голямо, отколкото е днес. Но тогава според еволюционната хронология трябва да е бил апогеят на ледниковия период! А как биха изглеждали размерите и излъчването му преди милиарди години? Животът на Земята не би бил възможен. Логичният извод гласи: милиардите години не могат да бъдат научно доказани.

През 1979 г. учените астрономи установиха, че Слънцето губи от своята енергия и след около 100 000 години ще изчезне. Това се потвърди по-късно и от липсата на регенериране в неговата вътрешност. Този факт противоречи на еволюционната теория относно вечността на материята и потвърждава библейското учение за преходността на творението.

10) Ако ерозията на континентите е протичала със същата скорост, както сега, само за 14 милиона години континентите щяха да са изцяло разрушени до морското равнище. А тези 14 милиона години представляват само 0,5% от предполагаемата според еволюционистите възраст на Земята. Явно е, че това предположение не може да се докаже по научен път.

11) Интересни сведения за възрастта на човечеството дава демографската статистика. Според Factum (2005, 1, 41) средният годишен прираст на населението на Земята възлиза на 0,2% при среден брой деца на семейство 2,5. Ако се приеме, че човечеството е започнало от една двойка, това значи, че за 11 000 години ще достигне днешния брой от 7 милиарда. Ако процентът на нарастване многократно се намали (напр. 0,05% годишен прираст), за 400 000 години населението на Земята щеше да бъде 10 на степен 87, което е абсурд. Та едва ли Homo erectus и производният му Homo Sapiens са познавали по това време противозачатъчни методи и средства или пък са имали проблем с абортите.

Предположението на еволюционната теория в това отношение няма никаква научна стойност.

От казаното дотук можем да направим следния **основен извод**:

Милиардите години, за които еволюционната теория говори, не могат да бъдат научно доказани. Това означава, че Земята не е толкова стара, колкото предполага еволюционната теория. Този факт прави безсмислена цялата еволюционна доктрина относно произхода и развитието на живота.

Големият взрив

По въпроса за произхода на Вселената еволюционистите поддържаха десетилетия наред хипотезата за т.нар. „**голям взрив**“. Тъй като днес все още се срещат привърженици на тази хипотеза, ние ще я представим в схематична форма и ще посочим научни факти, които напълно я отричат.

Според тази хипотеза цялата материя на Вселената е съществувала първоначално под формата на малка свръх концентрирана маса, известна в литературата като „космическо яйце“. Това „космическо яйце“ експлодирало. Получените милиони материални частици се отдалечавали с огромна скорост от центъра на експлозията, започнали да изстиват, като по този начин се формирали галактики, системи, планети и, разбира се, нашата Земя. След определено време тези космически тела отново ще се съберат, ще образуват отново „космическо яйце“ и този цикъл ще се повтаря на всеки 20 милиарда години. Вселената няма край, материята е вечна. Това гласи в резюмиран вид хипотезата за произхода на Вселената.

Научни факти, противоречащи на хипотезата за „големия взрив“:

1) Тази хипотеза не може да отговори на въпроса как и откъде е възникнала материята и се е обособила в тази свръх концентрирана форма (на космическо яйце). Материята не може да възникне от само себе си. Това противоречи на Първия закон на термодинамиката, т. е. Закона за запазване на енергията. Тя никога не се губи, не изчезва, но се трансформира от една форма в друга. А това означава, че нова енергия не може да възниква, нито пък съществуващата да се умножава. И още, енергия не може да възниква от само себе си, а трябва да бъде създадена от някого — както и животът не може да възниква от само себе си. Това е възможно единствено чрез творчески акт. За него говори Библията.

2) Теорията за „първичния взрив“ противоречи на Втория закон на термодинамиката (Закона за ентропията или за енергийната рецесия), съгласно който „всяка система, оставена сама на себе си, винаги се стреми от подреденост към загуба на тази подреденост, към хаос, към деструкция, към разпадане“. Красивите автомобили един ден се превръщат в куп ръждясало желязо, къщи и красиви замъци – в руини, горещата вода изстива, здравият човек се превръща в безжизнена материя. Този универсален Закон означава, че в Природата е невъзможно развитие от низшето към по-висшето и материята не е в състояние да се самоорганизира. Материята е подчинена на Закона на разпадането, разграждането, на ентропията, т.е. на движение от сложното към простото. Такъв е Законът на физиката и той е в пълно противоречие с учението на еволюционната теория. Вселената остарява и върви безвъзвратно към своя край.

Според физичните закони материята не е вечна, а това потвърждава учението на Библията: „Небе и Земя ще преминат“.

3) Съгласно теорията за „първичния взрив“ материята е вечна, а енергията е форма на изява на материята. Това е в пълно противоречие с физичния Закон на 20-то столетие (Закона на Айнщайн). Немският физикоматематик и носител на Нобелова награда А. Айнщайн постулира еквивалентните взаимоотношения между материя и енергия, като доказа, че **материята е форма на изява на енергията** – точно обратното на това, което еволюционната теория учи. И в този пункт еволюционната теория противоречи на науката.

Законът на Айнщайн потвърждава по категоричен начин библейския модел за произхода на Вселената.

4) След като науката откри и човешката опитност потвърждава Втория закон на термодинамиката, ние сме задължени да поставим въпроса за хармонията в природата и изключителната сложност на феномена „живот“, а именно: Как са възможни те, на какво се дължат? Единственият логичен отговор гласи, че съществува висша Сила, Която регулира хармонията във Вселената и комплексността на живота.

Тази Сила ние наричаме Бог.

5) Ако теорията за „първичния взрив“ беше вярна, как да обясним тогава някои от специфичните особености, характерни за планетата Земя?

Ето някои тях:

- разстоянието от Слънцето и от Луната.

- равномерното и константно излъчване на слънчева топлина.
- големината, масата и ротационните особености на Земята.
- кислородно-въглеродното съдържание в атмосферата.

Това са само някои абсолютно задължителни предпоставки за съществуването на живота. Съчетаването на множество такива особености изключва случайността. Тогава остава единственото обяснение – съществуването на разумна Сила, Която целенасочено е създала тези предпоставки на Земята, за да направи възможен живота.

Тази Сила ние наричаме Бог.

6) Планетите на Слънчевата система притежават подчертани различия помежду си (големина, повърхност, геофизична плътност, ротационна скорост, отдалеченост една от друга, химичен състав, планетарна атмосфера и т.н.). Астрономите са установили, че различията между останалите тела в Космоса са още по-големи. Как се стига до тези различия, щом всички небесни тела имат еднакъв произход? Това е невъзможно да се обясни чрез теорията на „първичния взрив“.

7) Логично е да очакваме, че след взривяване ще настъпи хаос, в този случай – Хаос във Вселената. Науката астрономия твърди: Във Вселената цари изключително впечатляващ и удивителен порядък, хармония и закономерност. Кой би дръзнал да оспори изключителната хармония и точност в движението на планетите в нашата слънчева система? Елементарната логика ни кара да търсим обяснението за този порядък в съществуването на Творец, Който е създал Вселената и бди за хармонията в нея. Това показва и Законът за причинно-следствените връзки.

Произход на човека

Биологичната еволюция на човека е любима тема не само в образователната система. Тя се предлага под различни форми както в масмедията, така и в широко предлаганата на книжния пазар научнофантастична и общопопулярна литература. Всеки от нас е виждал рисунки на космати маймуноподобни човеци, насядали край огъня в пещерата. Еволюционната реконструкция на човека, която може да се види в музеите, пресата и учебниците по биология, е доста атрактивна и впечатляваща. Тя бързо завладява въображението на наблюдаващия и не оставя място за съмнение относно нейната научна стойност.

Ето как учебниците по биология представят еволюционното учение относно биологичната еволюция на човека:

- Приматите (най-висшите бозайници) са възникнали преди **65** милиона години
- Най-старата маймуна (парапитек) се появява преди **28** милиона години
- Предшествениците на човекоподобните маймуни (плиопитек и дриопитек) – преди **20** милиона години
- Рамапитекът се появява преди **14** милиона години
- Австралопитек (маймуночовек), живял преди **3,2** милиона години
- Хомо хабилис, появил се преди **1,8** милиона години
- Хомо еректус, живял преди **800 000** години
- Неандерталският човек, появил се преди **300 000** години
- Хомо сапиенс (разумният човек), появил се преди **150 000** години

Тази еволюционна последователност показва значителни отклонения в различните учебни пособия и научно-популярни книги. Тези отклонения варират от порядъка на стотици хиляди до милиони години, което за еволюционната теория е нещо дребно и незначително. По-важно е обаче откъде идват тези различия? Обяснението трябва да се търси в негодността на палеонтологичните методи (вкамелостите и радиоизотопното разпадане) за определяне възрастта на намерените находки. Това е и причината, поради която през последните години видовата принадлежност на добилите популярност находки от т.нар. „хоминиди“ е поставена под съмнение както от учени-палеонтолози, така и от мнозина еволюционисти-антрополози.

Ние ще споменем съвременните схващания относно видовата принадлежност на някои от най-често тиражираните „хоминиди“:

Австралопитек: Открити са голям брой различни вкаменелости. Смятало се е, че е прародител на човека, живял преди 2-3 милиона години в Африка. Множеството изследвания днес показват, че това е изчезнал вид маймуна, нямащ родствена връзка с човека.

Дълги и драматични са дискусиите в литературата относно автентичността и научната стойност на различни вкаменелости, отнасящи се към групата на т.нар. „предисторически човек“ (Pitencathropus erectus). Ще споменем някои от тях (18,25):

- Човекът от Ява – днес е установено, че намерените вкаменелости принадлежат към два вида: черепът е на маймуната гибон, а бедрената кост е от съвременен човек.

- Кенийският човек – оказа се, че е съвременен човек.

- Пекинският човек – вдигна се голям шум около находката, но наскоро се установи, че е фалшификат. Вкаменелостите набързо изчезнаха.

- Пилтдаунският човек – оказа се, че е добре обмислена измама. Вече напълно забравен.

- Откритият в САЩ зъб, приписван на т.нар. Hesperopithecus – оказа се, че е част от отдавна изчезнал вид дива свиня.

Предполагаше се, че намереният през лятото на 2002 г. в Южните Родопи на България череп има особено важна стойност в еволюционната верига на съвременния човек. Вестниците публикуваха тази „сензационна новина“ на първите си страници. Наскоро анатоми от Лесотехническият университет в София установиха, че това е череп на говедо (!) Сензационната новина се забрави много бързо... Така масмедията често манипулират и формират общественото мнение.

- От групата на еволюирания през последните 150 000 години съвременен човек най-популярни са находките на неандерталски и кроманьонски човеци. Днес специализираната литература изобилства с публикации, определящи неандерталеца като истински човек, различен от съвременния толкова, колкото се различават една от друга днешните раси. Една от характерните му особености е големината на мозъка – 1600 куб. см, т.е. с 200 куб. см по-голям от средния размер на днешния човек. Този факт поставя еволюционната теория в затруднение по въпроса за произхода на интелигентността: дали последната е плод на еволюционно развитие, или е в зависимост от големината на мозъка или пък има друг произход?

Ако към тези данни се добави и изключително интересният факт, че процентно към общото тегло най-голям е мозъкът при мишката (6,6%), а при човека е 2 до 2,5% от общото тегло, ще разберем, че човешкият мозък притежава качествени стойности, каквито няма никой друг биологичен вид.

Ще цитираме част от статия в списание Science News (102,18, 1972,324):

„Миналата година Лийки и сътр. намериха три челюсти, кости от крака и повече от 400 изработени от човек каменни оръдия на труда. Тези находки бяха приписани на вида Хомо и възрастта им бе определена на 2 милиона години... Мозъчната кухня е твърде подобна на тази на съвременния човек... За наша изненада вкаменелостите показват, че характерното за човека ходене на два крака се е развило най-малко преди 2,5 милиона години“ (18).

Логичният извод от тази публикация е, че съвременният човек е живял преди неандерталеца и „хомо еректус“, т.е. епохата на т.нар. плиоцен. Естествено това елиминира преките еволюционни прародители на човека. Впрочем в тази сфера литературата изобилства с противоречия и куриози, граничещи понякога с научната фантастика.

В специализираната палеонтологична литература преобладава становището, че досега не са намерени доказателства от вкаменелости, представляващи преходни форми между маймуна и човек. В подкрепа е и фактът, че между маймуна и човек съществува непреодолима генетична бариера, както впрочем и между всички останали биологични видове. Човекът винаги е бил човек и маймуната винаги е била маймуна. Няма обективни доказателства за еволюцията на човека от маймуната или от някой друг животински прародител.

Днес на много места в света (Южна Америка, Югоизточна Азия, Африка, Австралия, Нова Зеландия и т.н.) живеят **диви племена**. Техният начин на живот наподобява в много отношения описания в учебниците начин на живот на т.нар. „пещерен човек“. Но днес никой не счита тези диви племена за по-нисш стадий от развитието на човека или за по-малощна

човешка раса. Единственото обяснение е, че в резултат на изолация, недохранване, невежество и мутации тези племена са деградирани в интелектуално, социално, техническо и анатомично отношение, което е довело до израждане и постепенно изчезване на някои от тях. Днешните диви племена не се разглеждат като същества, достигнали определен етап в еволюцията на Homo sapiens, а тъкмо обратното — стигнали са определен етап в деградацията (инволюцията) на човешкия вид. И с основание мнозина учени палеонтолози си поставят въпроса: дали и някои от вкаменелостите нямат такъв произход?

Ембриология и еволюция

Еволюционната теория учи, че по време на ембрионалното си развитие (онтогенеза) човешкият зародиш повтаря етапите на своето историческо еволюционно развитие (филогенеза). Тази концепция е развита от немския еволюционист Ернст Хекел (1866) като т.нар. „**биогенетичен закон**“ и възприета от Дарвин като един от най-силните аргументи на еволюционната теория. Този закон гласи: онтогенезата повтаря филогенезата. Според него в човешкия зародиш се появяват най-напред хрилни цепнатини, както при рибите; в покъсните стадии (четвъртия месец) човешкият плод е изцяло покрит с косми и прилича на зародиша на човекоподобната маймуна. Това показва според Хекел, че човекът произлиза от животинския свят, т.е. при развитието си в майчината утроба човешкият зародиш наподобява различни животински стадии, през които е минал (едноклетъчно, многоклетъчно безгръбначно, риба с хриле, маймуна с опашка и накрая човешко същество).

Тази концепция, заедно с рисунките на Хекел се срещат в учебниците по биология и днес. Тя се приема като много важно доказателство за животинския произход на човека.

Какво казва науката?

Няколко месеца след излизането на тази публикация Хекел е подложен на масивна критика. Професорът по анатомия от Базел Рютимайер и професор Уилям Хис от Лайпциг, както и изтъкнати ембриолози от това време обвинили Хекел, че неговите рисунки са фалшиви. Хекел умишлено нарисувал еднакви ембриони, под които написал различни имена (!). Критичната кампания срещу Хекел се развила и продължила широкомащабно. Световноизвестни специалисти потвърдили, че повечето от рисунките на Хекел са фалшифицирани (доказано и по съдебен път). Ембриологът Dr. Michael Richardson в сътрудничество с ембриолози от различни страни на света сравняват рисунките на Хекел с действителни ембриони на съответните видове и установяват, че рисунките на Хекел не съответстват на действителността. Цитираме учебника по биология (глава „Еволюция“, стр. 72) на Peter Hoff и сътр. (53), по който се преподава в Германия: „Критиката на концепцията на Хекел и неговите рисунки е започнала веднага след публикуването им. Хекел е обвинен, че под еднакви ембрионални рисунки е написал различни имена, при което Хекел дословно пише: *Ако Вие сравните младите ембриони от куче, птица и костенурка, Вие ще се убедите, че те са напълно еднакви помежду си.* И действително тези рисунки са абсолютно еднакви. Хекел е трябвало да приеме тази критика и да признае, че там, където не е разполагал с достатъчен материал, той сам си го е нарисувал, просто за да потвърди концепцията си, която е създал“.

Цитираме и учебника по биология на Ботев и сътр. (стр. 111): „На четвъртия месец от развитието си човешкият плод прилича на зародиша на човекоподобна маймуна и е изцяло покрит с косми“. Това не отговаря на истината. Съветваме авторите на учебника да се обърнат към който и да е гинеколог и го попитат дали е така. Гинекологът ще им се изсмее в лицето! Жалко е, че се допускат такива нелепости официално, съзнателно и безотговорно да се изучават от младите хора като „истини“ на еволюцията... Ето на такива основи е поставен този т.нар. „биогенетичен закон“ на Хекел, а чрез него и цялата еволюционна теория...

Вече казахме, че много учени-ембриолози разобличиха тази лъжа. Един от тях е гьотингенският ембриолог Erich Blechschmid, който постулира биологичния „**Закон за запазване на индивидуалността**“. Блехшмид, както и редица други учени доказват, че **ДНК на човека** се различава от ДНК на останалите биологични видове. ДНК на оплодената човешка яйцеклетка носи от самото начало на развитието на ембриона всички белези,

специфични за човешкия вид. А ДНК-молекулата е носител на кодираната генетична информация, определяща цялостното развитие на индивида — от оплождането до смъртта. Знае се, че генетичният код е неизменяем и е абсурдно да преминава произволно по време на ембрионалното развитие през въображаеми ембрионални стадии на някаква еволюционна верига. Това доказват молекулярно-генетичните изследвания. Ембриото на който и да е вид показва от самото начало специфичните особености на този вид. Такова е и библейското учение по този въпрос – Библията назовава нероденото още дете „един малък човек“ и затова при аборта се отстранява не някакво си животно, а се убива един човек.

От началото и до днес този т.нар. „биогенетичен закон на Хекел“ се отрича не само от учените-специалисти; самите еволюционисти се дистанцират от него. Ето какво пише един от известните еволюционисти В. Rensch: „Формулираният от Хекел основен биогенетичен закон... не е убедителен, понеже ембрионалните стадии не могат да се приравняват към развитите стадии на видовете предшественици“ (7). Още по-ясен е D. Peters: „Както за основния биогенетичен закон, така и за другите подобни е възможно само едно заключение: той трябва да се забрави...Това е единствената мярка, която ще попречи в бъдеще филогенетиката да си служи с неверни или безсмислени аргументи“ (7).

Признават го и по-новите учебници по биология. Цитираме отново Peter Hoff (53): „Фактически ембрионалното развитие не повтаря историческото развитие на вида. Напротив, то показва при всеки вид специфичните му особености...А за такова повторение в напредналите ембрионални стадии и дума не може да става. Така зародишът при бозайниците няма хрилни цепнатини, а само заложиби на такива... Ембрионалното развитие при гръбначните показва сходство с това при бозайниците, рибите, влечугите и птиците, но то никога не преминава през тези стадии“ (стр. 72).

Едно сравнение от обикновения живот ще ни помогне да разберем по-лесно тази обикновена истина; Всеки нов строеж изглежда в началото по един и същ начин. Всички сгради в началните им фази си приличат. Но с напредване на строежа различията изпъкват все по-ярко и накрая се получава такава сграда, каквато е планирана. Материалите са еднакви, строителните работи и методи на строеж също, но строителният план (това е кодираната генетична информация в биологичния свят) е коренно различен.

Това са само някои от научните факти, които разкриват, напълно разобличават и отричат спекулативните твърдения на Хекел. Въпреки този **научен скандал** учебниците по биология в много страни на света продължават да тиражират в пълен или съкратен вид тези фалшифицирани рисунки на Хекел.

Измамата на Хекел остави тежки и драматични последствия не само за науката, но за човечеството като цяло. Хекеловата концепция за развитието на ембриона заедно с еволюционния фактор на естествения отбор донесоха и продължават да носят **ужасяващи последствия** през последните 70 години. Модерната абортна епидемия е един от тези плодове. Логиката е много проста: след като плодът в утробата на майката през първата половина на бременността не е човек, а някакво си животно, той спокойно може да бъде убит и абортиран. Всички световни и регионални войни в историята на човечеството през последните 100 години не са дали толкова човешки жертви, колкото са убитите чрез аборт човешки ембриони само в Европа (!)... Ето това са „добрите“ плодове на Хекел и Дарвин, от които щедро се възползва съвременният и модерен човек! За съжаление тази лъжа се преподава до днес като научна истина в образователната система на много държави по света.

А рудиментарните органи?

При обучението по биология на учениците се преподава, че рудиментарните органи са важно доказателство за еволюцията на растителния и животинския свят. Цитираме учебника по биология на Ангелов и сътр.: „В хода на еволюцията функцията на даден орган може да изгуби своето значение...в резултат на което тя отпада и този орган постепенно закърнява и става рудиментарен“ (стр. 56). Според това схващане на еволюционната теория рудиментарните органи представляват непотребни остатъци от структури, които в предишен еволюционен стадий са имали важни и полезни физиологични функции.

Нашият коментар:

1) Когато се е формирало това „доказателство“ за еволюционната теория, при човека се изброяват около **180** такива рудиментарни органи. Някои от органите, считани за рудиментарни, са щитовидната жлеза, тимусът, опашната кост, епифизата, мускулите на ухото, сливиците, апендиксът, последните кътници (мъдреците), окосмяването на тялото и т.н. В учебника по биология на Б. Ботев и сътр. те намаляват на **90** (стр. 109). С развитието на микроскопската анатомия и физиологията числото на тези органи намалява още повече. В учебника по биология на Hoff и сътр. се изброяват **10** рудиментарни органи. Днес всеки знае, че някои от споменатите по-горе органи, считани за рудиментарни, имат много важни функции за развитието и физиологичната защита на организма. Едва ли някой би казал, че щитовидната жлеза е ненужен орган, а да не говорим за епифизата. Всеки лекар знае, че апендиксът съдържа в стената си лимфна тъкан, имаща функция, подобна на функцията при сливиците.

Простият извод от тази кратка статистика е, че липсата на знание за специфичните функции на даден орган не ни дава право да го считаме за ненужен. Невежеството преднамерено и целенасочено се е използвало в случая за заблуждение на широката аудитория.

2) Естествено, човек може да живее без тези рудиментарни органи. Но човек може да живее и без други органи (крак, ръка, бъбрек, око и т.н.), само че никой не би дръзнал да каже, че те са ненужни, т.е. рудиментарни.

3) Ако следваме логиката на еволюционната теория, трябва да приемем, че колкото по-силно е изявен даден рудиментарен орган в някой индивид, толкова по-примитивен трябва да е той. Силно окосмените мъже едва ли са еволюционно по-несъвършени, отколкото неокосмените (!)

4) Необяснимо е защо т.нар. рудиментарни органи се смятат за белег на еволюционно развитие. Точно обратното, закръняването на даден орган е много повече израз на опростяване на организмовите системи като цяло – нещо, което е в пълна противоположност с принципа на еволюционната теория. Атрофията на даден орган едва ли е добър пример за еволюцията. Атрофията настъпва вследствие на дегенеративни промени или е резултат от вредни мутации, но и в двата случая не се получава усложняване на структурата и усъвършенстване на вида.

5) Библейското обяснение за дегенеративните промени и принципа на регрес се обяснява с действието на Втория закон на термодинамиката, въздействието на околната среда и замърсяването на природата. В този процес човекът играе значителна роля.

И тъй, т.нар. рудиментарни органи не могат да бъдат доказателство за еволюционната теория. Това е причината това доказателство вече да не се привежда с някогашната увереност.

Въпросът за смъртта

В еволюционната теория смъртта се разглежда като положителен фактор. При преминаването в по-висша форма на развитие смъртта е задължителна необходимост. Благодарение на нея се появяват многоклетъчните организми. Без смърт не биха се появили по-висшите живи същества. Тя е фактор, който ускорява еволюцията и е абсолютен край на индивидуалния живот. Остаряването и смъртта са генетически програмирани и кодирани в клетъчните ядра на организма.

Такава е позицията на еволюционната теория относно феномена „смърт“.

Позицията на медицината, философията и човешката опитност

Няма наука, която да се занимава обстойно с въпроса за произхода и същността на смъртта. Медицината изучава механизмите, установява причините и констатира времето на нейното настъпване. По въпроса за смъртта еволюционната теория противоречи не само на

биологичните познания, но също и на философското понятие на феномена „смърт“, както и на многовековната човешка опитност.

Ето някои факти в това отношение:

1) Ако смъртта е генетически програмирана и кодирана в клетките на организма, както еволюционната теория твърди, трябва да поставим логичния въпрос: „Кой е програмистът, кой е програмирал и кодирал тази генетична информация“? „И защо“? „И кога“? Материята не може да продуцира информация, още повече такава, която да води до унищожението на живота.

2) Еволюционната теория разглежда по-висшето развитие на материята като нещо положително. Непонятно е обаче защо това положително развитие става за сметка на смъртта на отделните индивиди. А когато тези индивиди са млади? И кой може да гарантира, че следващата генерация ще бъде непременно по-развита и по-съвършена от изходната?

3) Многовековната опитност показва, че както човекът, така и животните се страхуват от смъртта. Човекът прави всичко възможно, за да удължи колкото може повече своя живот. Това противоречи на концепцията на еволюционната теория относно смъртта.

4) Цитираме немската енциклопедия „ЖИВОТ“ (стр. 348); „Закономерното настъпване на физиологичната смърт различава индивидуалния цикъл на многоклетъчните организми принципно от едноклетъчните. Физиологичната смърт засяга всички диференцирани клетки на многоклетъчния организъм като цяло. В противовес на тази смърт на целия организъм, зародишните клетки на многоклетъчните са потенциално също така безсмъртни, както едноклетъчните организми. Физиологичната смърт е цената, която многоклетъчните живи същества трябва да заплатят, за да достигнат желаната от тях по-висша форма на организация“ (42).

Оттук могат да се направят следните три извода: Първо, смъртта се е появила след възникването на живота; второ, смъртта е привнесена към живота отвън и трето - биологичната форма на материята (плътта) е само временен носител на живота и смъртта. Тези три извода ни задължават да поставим въпроса; откъде идват животът и смъртта? И още по-важния въпрос: какво става с личността на отделния човек, след като животът се отдели от материята (плътта)?

5) Как обяснява еволюционната теория и факта, че смъртта е всеобщо явление? Днес се знае, че едноклетъчните и примитивни живи същества също умират. А този факт ни показва нещо много важно: едно универсално и всеобщо следствие трябва да има и една универсална причина. Стремещт към усъвършенстване на живота (т.е. еволюцията) не може да е всеобща причина за появата на смъртта, тъй като и по-простите живи същества са подчинени на закона на смъртта.

Позицията на Библията

Библията учи, че Бог е създал човека безсмъртен. Но по собствена воля човекът отхвърли вечния живот, разделяйки се от своя Творец - и по този начин стана смъртен. Библията нарича този човешки акт грехопадение. Библейското определение на смъртта означава „разделен от...“. Преди грехопадението смъртта не беше известна нито на човека, нито на цялото творение. И тъй, причината за смъртта е грехът.

Различия между еволюционната теория и Библията относно смъртта

1) Произходът и причината за смъртта според еволюцията е стремещт за развитие и усъвършенстване на материята. Библията казва, че смъртта се намира извън материята.

2) Според Библията смъртта е разделение на живото същество от източника на живота. Според еволюцията смъртта е неделима, необходима и задължителна съставна част на живота.

3) Библията нарича смъртта „враг на човека“, а еволюцията нарича смъртта фактор за развитието и усъвършенстването на живота.

4) Смъртта е цената, която животът трябва да заплати за своето развитие (еволюцията).

Според Библията грехът е причината за смъртта.

5) Според еволюцията смъртта, болестите и страхът са съставна част на живота. Според Библията те са следствие на грехопадението.

6) Еволюцията учи, че смъртта е програмирана в живота още от самото негово начало. Според Библията чрез грехопадението смъртта е кодирана в човека и в цялото творение.

7) Библията говори за два вида смърт: физическа и духовна. Физическата смърт не означава абсолютен край на човешката личност. Духовно човек продължава съществуването си в задгробния свят. Човек има възможността през живота си в този свят да определи сам съдбата си за вечността: вечен живот (общение с Бога) или вечна смърт (разделен от Бога). Библията казва: „Пред човека е живот и смърт, и което той пожелае, то ще му се даде“ (Премъдрост на Иисуса, Син Сирахов, 15,17).

Как и кога възниква човешкият език (говорната реч)?

Отговаряме с цитат от учебника по биология на Hoff и сътр. („Evolution“) стр. 148; „На този въпрос може би никога няма да може да се отговори... Също не може да се отговори и на въпроса кои са еволюционните причини, довели до появата на езика при човека“. И още един цитат от същия учебник: „Способността на човека да говори, да разбира какво се говори и да може да се учи да говори е негова вродена способност, която се обосновава на специална генетична програма“ (стр. 147). Ще добавим и мнението на един от най-изявените еволюционисти на миналия век - G. Simpson: „Най-старият език, който може да се реконструира, е вече модерен, изтънчен и напълно завършен от еволюционна гледна точка“ (18). А световноизвестният лингвист J. Lancaster пише: „Еволюционният модел е сякаш напълно безпомощен да обясни произхода на човешкия език...това вероятно е една от най-важните празноти в еволюционната теория, която показва непреодолима пропаст между човека и животните“ (7,18).

Според еволюционната теория появата на човешкия език е еволюционен процес. В учебника по биология (1995) Ангелов и сътр. пишат, че езикът се е появил при т.нар. „кроманьонски човек“ преди 40 000 години (стр. 77). В друг по-нов учебник по биология (2001) Ботев и сътр. пишат, че езикът се е появил преди 1,5 милиона години (стр. 98), т.е. много преди появата на разумния човек (Homo sapiens), появил се преди 150 000 години (?!)... Действително е учудващо това свободно и безотговорно боравене с хилядите години.

От приведените по-горе цитати могат да се направят съществени изводи:

Еволюционистите предполагат, че човешката говорима реч е еволюционен процес, осъществен в продължителен период от време, благодарение на основните еволюционни фактори: случайност, мутация, селекция, с последваща обществено-социална и културна еволюция. По въпроса как, кога и защо е станало това между самите еволюционисти няма единно становище. Преобладаващо е мнението, че на този въпрос еволюционната теория никога няма да отговори.

Възможно ли е появата на човешката реч да бъде случаен и много дълъг еволюционен процес?

Какво казва науката по този въпрос?

1) От медицинската анатомия и физиология се знае, че човешката реч се осъществява от следните задължителни компоненти: уста, език, ларинкс, мозък и околна среда. Не е възможно чрез мутация, селекция и случайно да се получи такава прецизна хармония между пет различни компонента, от които зависи човешката реч.

2) Съгласно еволюционната теория човекоподобните маймуни притежават сходни на човека анатомично-физиологични особености, при което би трябвало да се очаква тези животни да могат да се научат да говорят. Въпреки създаваните благоприятни условия, многобройните и дългогодишни опити с човекоподобни маймуни никога не са дали положителни резултати. Досега нито един експериментатор не е успял да постигне превръщането на животинските звуци в човешка реч. Ако високоразвитата наука не може да

постигне това, как ще го направи сляпата природа, и то случайно? Огромният проблем на еволюционната теория е, че кодираната генетична програма липсва в мозъчната кора на животните. А всяка програма предполага задължително програмист. Оказва се, че човек не може да „имплантира“ тази програма в животинския геном. Тогава кой е този програмист? Съгласно Закона за причинно-следствените връзки Този Програмист трябва задължително да е свръхинтелигентно Същество. Тази свръхинтелигентна Личност ние наричаме Бог.

3) Говоримата реч не гарантира обезателно селекционно предимство в борбата за съществуване. Защо е трябвало тогава в продължение на стотици хиляди години способността за говорене да се развива, след като човекът и без друго е достигнал крайната фаза в йерархията на животинския свят (*Homo sapiens*)?

4) А къде са междинните форми, свързващи безсловесната човекоподобна маймуна и разумната реч при човека? И ако няма такива звена, по какъв начин бихме могли да докажем езиковата връзка между животното и човека?

5) Специалистите езиковеди са на мнение, че в основата си всички езици имат нещо общо, което ги свързва. Според креационистите това означава, че при смесването на езиците във Вавилон (Битие, 11) преди повече от 4000 години основата им е запазена. Тогава са възникнали познатите днес осем езикови групи. Указание за първичния общ език са многото сходни думи в тези групи.

6) Когато се ражда, човек не може да говори, но е в състояние да научи езика на родителите си. Чрез хармоничното съчетаване на споменатите пет задължителни компоненти и кодираната генетична програма, в съответните три центъра на главния мозък започва, така да се каже, „инсталирането“ на майчиния език. Но безсловесният „първичен човек“ не е имал възможността да чуе майчин език, за да го научи (т.е. да го инсталира в главния си мозък). Този първичен човек действително е приличал на компютър без памет.

7) Според еволюционната теория езикът също еволюира, развивал се е от по-прости към по-сложни форми на човешка реч. Днес специалистите-езиковеди твърдят обратното — сложността на езика не нараства. В сравнение с днешните модерни езици (напр. английския) древните езици са много по-komplицирани, с изключително сложна граматика и словосъчетания. Оказва се, че древният и малко образован човек е говорел по-сложен език в сравнение с днешния високообразован и цивилизован човек. Парадокс! И тук **еволюционната теория е в противоречие с науката**.

Налага се да направим логичния извод: човешкият език, говорната реч е един нематериален феномен и трябва да има нематериален източник. Този свръхестествен източник ние наричаме Бог.

Еволюция и религия

Според еволюционната теория възникването на религията е еволюционен процес: в ранните примитивни стадии човекът не е имал никаква религия, по-късно (пещерен човек) се появява политеизмът (многобожието). С течение на времето наред с политеизма се появява и монотеизмът (вярата в един Бог), към който се отнасят еврейската религия, християнството и ислямът. Религията не е нищо друго освен израз на безпомощността на човека пред природните сили. Така той сам си измисля бога. С научно-техническия прогрес на човечеството религията ще губи все повече и повече своето значение и накрая напълно ще изчезне. Според еволюционната теория високоразвитият цивилизован човек няма да бъде религиозен.

Този начин на мислене на еволюционистите е в противоречие не само с религиознанието, но също така със социологията, психологията и етиката. Ето някои факти в това отношение:

1) Праисторическите, както и най-старите исторически документи показват, че не е имало време, когато човек да не е бил религиозен. Дори някои еволюционисти предполагат, че австралопитеците (преди 3,2 милиона години) са имали своя религия (Linder Biologie, 1989, стр. 492).

2) Тези документи показват още, че първоначалната религия на човека е била вярата в

един Бог и че политеизмът (многобожието) се е появил по-късно (с появата на най-старите цивилизации). Дори в Китай (5 век преди Христа) и при индианците от Северна Америка има исторически сведения за съществуването на монотеистична религия и липса на езически култове и многобожие.

3) Днес човечеството е достигнало много висока форма на развитие. Ако беше вярна еволюционната теория, религията отдавна трябваше да отпадне. Статистиката на ООН показва, че **84%** от населението на света днес са религиозни. От тях над 50% са политеисти. Този факт показва, че човек по природа е религиозен, по рождение има някаква представа за своя Творец и притежава вроденото познание, че природата трябва да има свой Създател. И още нещо, във всеки има в по-голяма или по-малка степен развита **съвест** и нравствени ценности и не на последно място стремеж за вечност. А тези неща са фундаментът, върху който се гради религиозното чувство у човека.

В подкрепа на това свидетелстват предсмъртните думи и действия на някои известни атеисти-еволюционисти. Често последните мигове от живота на човека са много показателни, отколкото всички творения и думи, изказани приживе. Мнозина свалят житейската си маска, когато застанат пред лицето на смъртта. Пред неизбежната реалност те стават откровени и говорят истината. Обикновено на смъртното легло се признава, че животът е преминал като една голяма илюзия. Ето някои примери:

Sir Thomas Scot (атеист, президент на английската горна камара): „До този миг аз си мислех, че няма нито Бог, нито ад. Сега обаче зная и го чувствам, че и двете са реалност и аз съм обречен на вечни мъки поради справедливата присъда на Всевишния“.

Хенрих Ягода (сътрудник на Сталин и шеф на тайната полиция, осъден на смърт от Сталин): „Трябва да има Бог и Той ще ме накаже заради моите грехове“.

Francois Voltaire (един от най-изявените атеисти). Неговата сестра пише: „Смъртта му беше нещо ужасяващо. Никога не бих желала да наблюдавам смъртта на атеист. Цялата нощ той крещя, молейки Бога за прощение на греховете си“.

Я. Ярославский (президент на международното движение на атеистите); „Моля ви, изгорете всички мои книги. Аз виждам ада, той ме чака, той е тук“.

В. Ленин. Неговата сестра пише; „Умирайки в душевно умопомрачение, той молеше масите и столовете за прощение на греховете си“.

Кога и защо е възникнало семейството?

Цитираме учебника по биология на Ботев и сътр.: „Австралопитеките са живели в социални групи. В Етиопия са открити скелети на групи австралопитеки, загинали заедно преди около **3,2 милиона** години. Тази находка е означена като Първото човешко семейство...“ (стр. 97).

Според еволюционната теория бракът (семейството) е продукт на обществените взаимоотношения на човека в рамките на неговото социално и културно развитие. Ето какво пише известният еволюционист R. Havemann (7): „В най-първичното човешко общество не е имало брак, а е съществувало това, което ние наричаме днес групов брак“. След това този „групов брак“ преминал в неустойчив брак по двойки, а през време на патриархата възникнало устойчивото еднобрачно семейство (моногамията). Със социално-културната еволюция на човека семейството ще укрепва все повече. Еволюционистите-комунисти вярваха, че бракът ще бъде най-стабилен в комунистическото общество, ще достигне своята най-висока чистота и трайност. Те учеха, че стабилността на семейството се **обуславя** преди всичко от социални, икономически и взаимни интереси.

Това учение на еволюционната теория е **научно недоказуемо** и е в пълно противоречие с историческите документи, социологията, с някои от собствените си еволюционни принципи, с многовековната опитност на човечеството и не на последно място със съвременната наша действителност. Ето някои факти:

1) Възникването и стабилността на брака противоречи на селекционния принцип на еволюционната теория. С право Hoff и сътр. пишат, че груповият начин на живот е свързан със значителни неизгодни моменти в хода на еволюцията, като напр. бързото

разпространение на заразни болести (най-честата причина за масовото измиране на човека; днес 17 милиона души умират годишно от инфекциозни болести), нарастване на конкурентните взаимоотношения и т.н. (стр. 115).

2) С течение на времето бракът би трябвало да става все по-стабилен, така че феноменът „развод“ днес да не ни е познат. Нека читателят сам прецени на какво ниво е днес стабилността на брака и да си прави изводи за правотата на еволюционната теория...В много от западните страни всеки трети брак завършва с развод. България не е по-назад (!).

3) Как ще обясни еволюционната теория хомосексуалните бракове? А не са ли модерните свободни бракове днес връщане на човечеството към т.нар. „първобитно-общинен строй“? Тези две форми на социално взаимоотношение на модерния човек днес са в пълно противоречие с учението на еволюционната теория за развитието и стабилизирането на брака. А тенденцията не изглежда много благоприятна в това отношение – статистиката показва, че над 70% от младежите в България предпочитат свободна форма на брачни взаимоотношения. Оказва се, че учението на еволюционната теория за т.нар. социална и нравствена еволюция на човека е невярно.

4) Историята на човечеството показва, че пренебрегването на брака или неговото видоизменяне е довело до рунирането и изчезването на цели народи, империи и култури. Това показва първо, че бракът не е плод на еволюционно и социално развитие на човека, и второ, че **бракът е нещо изключително важно в човешкото общество.**

В какво се състои това значение на брака?

От гледище на библейското учение ще посочим четири важни основания: Първо – семейството не е измислена от човека институция, а има божествен произход; второ – семейството е единственото място за възпроизводство на човека и интимна близост между мъж и жена, които се обичат. Предбрачните и извънбрачните сексуални взаимоотношения се осъждат от християнството като грях; трето – в рамките на семейството човек развива в себе си високи духовно-морални ценности, като любов, вяност, жертвеност, търпение, прощение и т.н.: четвърто – отношението между двама съпрузи в рамките на семейството е символ и сравнение на отношението между Христос и Неговата Църква.

Половото размножаване – откритие на еволюцията?

„Преминаването от безполово към полово размножаване е със сигурност най-важната причина за усъвършенстването на биологичните видове и преминаването им в по-сложни форми на организация“ (7). Това са думи на известния еволюционист R. Kaplan (1972), който дебело подчертава, че произходът на половете и половото размножаване били едно от най-важните открития на еволюцията, тъй като чрез него е възможно значително по-бързо да се постигне преминаването от един вид в друг и появата на по-висшите биологични видове.

Еволюционната теория учи, че „половото размножаване е възникнало в хода на еволюцията като активен защитен механизъм срещу вредните фактори на външната среда“ (Hoff и сътр., стр. 109), т.е. като механизъм в борбата за съществуване.

С позицията си относно възникването на пола и половото размножаване в биологичния свят еволюционната теория се натъква на **редица противоречия**. Ето някои от тях:

1) Най-същественят биологичен белег при половото размножаване е „смесването на наследствения материал (генетичната информация) на два индивида от един и същи вид, което води до възникването на нов генетично специфичен индивид“ (Hoff и сътр.). В генетиката този процес се нарича рекомбинация и при него не възниква нова генетична информация, а става комбиниране на съществуващата. Можем да го сравним с играта на карти: при размесването на картите и последващото раздаване се получава ново подреждане, но картите си остават едни и същи. Така при половото размножаване никога не може да възникне нов биологичен вид, а се получава нов индивид от същия вид, но със специфична генетична информация. А, както вече стана дума, кодираната генетична информация е най-същественят и неизменяем специфичен белег, който отличава биологичните видове един от друг. При оплождането генетичната информация остава непроменена. И така, при едновидовото полово размножаване не може да възникне никога нов вид. Всеки животновъд

и растениевъд добре знае, че при развъждането от една крава ще се роди винаги крава и от пшеницата никога няма да се получи слънчоглед.

2) Ако причината за възникването на половото размножаване е борбата за съществуване, как стои въпросът днес с хилядите биологични видове, които се размножават по безполов път или пък двата пола са обединени в един индивид? Тези видове са или неконкурентноспособни и отдавна вече не би трябвало да съществуват, или в най-добрия случай днес трябва да има изобилие от междинни форми на размножаване. Такива форми обаче не съществуват! А това показва, че едва ли борбата за съществуване е причина за възникването на разделнополовостта. Подкрепя ни и становището на Hoff и сътр. (1999) за отрицателните страни на двуполовостта: по-слаба биологична конкурентност, „разреждане“ на генетичния материал, търсене на партньори и т.н. Това дава основание на авторите да определят разделнополовостта като „еволуционен парадокс“ и да си поставят въпроса „Как е могъл изобщо принципът на сексуалността да се наложи в хода на еволюцията?“ (стр. 106).

3) Математически погледнато, е невъзможно да се появят едновременно еднакво развити и функционално активни всички компоненти, осъществяващи половото размножаване: клетки, тъкани, органи, механизми, други системи и т.н.

4) Фактически половият акт е само част от механизмите при реализирането на половото размножаване. Събирането на двата пола (сексуалното поведение) е една от най-атраktivните области в биологията изобщо. Дали този програмиран инстинкт може да е плод на еволюционно развитие, или като всяка генетична програма трябва да има друг произход?

5) Да погледнем този въпрос и от морално-етична гледна точка: как еволюционната теория ще обясни тъжния факт, че най-висшият биологичен вид — човекът, съзнателно и целенасочено е създал от един от компонентите на половото размножаване (половия акт) високопечеливша сексуална индустрия, която е унищожила и унищожава милиони хора? Може ли сексиндустрията и проституцията да се приемат като селекционно предимство в еволюционното усъвършенстване на Homo sapiens? Ако еволюционната теория е права, че половото размножаване се е появило и развило като важен механизъм в борбата за съществуване, то човекът отдавна трябваше да е станал „свръхчовек“... Злоупотребата с този красив Божий дар никога няма да направи човека по-усъвършенстван биологичен вид. В животинския свят такава злоупотреба никъде и под никаква форма не се среща.

6) Клонирането е метод на безполово размножаване, при което става възпроизводство на генетично идентични индивиди. От гледище на еволюционната теория е необяснима тази огромна стъпка назад в развитието – връщане към примитивните форми на безполово размножение.

Дарвин и расите

Въпросът за произхода на човешките раси е един от най-неприятните проблеми, който стои пред биолози и антрополози-еволуционисти в миналото и днес. Този въпрос се разглежда още от Херодот преди 2500 години. Но той се превръща в **проблем**, когато Дарвин издава основния си труд „Произход на видовете чрез естествен отбор“ с подзаглавието „Запазването на избрани раси в борбата за живот“ (34). Макар че в неговата книга дискусиата се съсредоточава върху видовете (расите) растения и животни, явно е, че тя включва и различните човешки раси. Това личи от писмото на Дарвин до U. Graham от 1881 г. (18), където четем: „Ако погледнем света в недалечното му бъдеще, ще видим как безброй много по-нисши раси по целия свят ще бъдат елиминирани от по-високо развитите раси“.

Дарвиновата идея за човешките раси се споделя и от водещи еволуционисти на 19-и и 20-и век. Т. Huxley (18) пише: „Няма здравомислещ човек с респект към фактите, който да вярва, че обикновеният негр стои наравно, а да не говорим, по-високо от белия човек“. Небезизвестният еволуционист G. Simpson (18) казва: „Човешките раси имат, или по-скоро са имали, същото биологично значение, каквото имат подвидовете на другите видове бозайници“.

От тези няколко цитата е явно, че Дарвин и еволуционистите от последните два века са приемали съществуването на биологична неравностойност на човешките раси. От гледище

на еволюционната теория в този факт няма нищо чудно, тъй като човекът като биологичен вид не е друго, освен част от дългата биологична верига на животинския свят. Еволюционизмът отъждествява понятието „раса“ с „подвид“ (Hoff и сътр., стр. 140), при което естествено разглежда расата като зараждащ се нов вид. Оттук следва, че ако расовото развитие е благотворно в борбата за съществуване, с течение на времето ще се появи нов по-добър вид. Последователността е ясна: Homo erectus еволюира в Homo sapiens и тъй като еволюцията продължава, логично е да се очаква един ден някоя от силните раси (подвидове) на съвременния човек (Homo sapiens) да еволюира в „свръхчовек“ (Homo superemus)!! Това еволюционистично мислене доведе в световен мащаб през 19-и и 20-и век до расова и етническа дискриминация и, разбира се, до налудничавата идея на Хитлер за „чистата арийска раса“, което струваше на света десетки милиони жертви от т.нар. „примитивни човешки раси“ (евреи, цигани, славяни и т.н.)...

С усъвършенстването на научните изследвания днешните еволюционисти откриват редица нови проблеми в Дарвиновата теория за биологичните раси. Ето някои от тях:

1) Генетичните различия между отделните човешки раси са 10 пъти по-малки, отколкото генетичните различия между маймуната шимпанзе от Източна и Западна Африка, който вид обаче външно изглежда напълно идентичен. А шимпанзето, според еволюционизма, е най-близкият до човека вид. Получава се биологичен парадокс, който води само до един извод: генетичните различия не са обуславящ фактор за външните расови белези. А това потвърждава библейското становище, че всички раси са биологично идентични човеци и че расата не може да се третира като „подвид“, нито пък някога ще се стигне до „свръхчовек“, както еволюционистите от миналото приемаха.

2) Генетичните различия между отделните африкански човешки популации (негроидна раса), т.е. различията в рамките на една раса, са двойно по-големи, отколкото различията между отделните човешки раси. Въз основа на това Hoff и сътр. правят извода, че родината на съвременния човек била Африка. Тогава как ще се обясни високо изразената генетична идентичност между отделните раси? Това също потвърждава библейското учение, че всички раси са биологично еднакви.

3) Все още няма единно мнение относно броя на човешките раси днес. Мненията на антрополозите варират от 3 до 60. Това е дало основание на някои учени дори да поставят под съмнение изобщо този проблем, като пишат, че „понятието «раса» започва да губи научния си смисъл“ (Ботев и сътр., стр. 101). Според авторите расовите различия водят началото си от т.нар. „кроманьонски човек“, т.е. много време след дислокацията на човека в различните континенти. Тук възниква обаче проблемът защо едни и същи условия на околната среда (екваториални области) не са довели до едни и същи расови разновидности? Би трябвало да се очаква, че хората от екваториална Африка, Венецуела и Сингапур трябва да бъдат от еднаква раса. А това не е така.

4) Повечето съвременни еволюционисти приемат тезата за единния произход на съвременния човек (т.е. от една-единствена прародителска линия) и второ, че някоя раса не е по-добра от другата. Точна такава е и библейската позиция.

Библейското виждане е, че всички раси са напълно еднакви в биологично, интелектуално и духовно отношение и всички в еднаква степен и пълноценно принадлежат към вида Homo sapiens. Тази позиция съвпада напълно с биологичното определение на **понятието „вид“**: система от естествено съществуващи сходни индивиди (популация), които се кръстосват свободно помежду си, дават плодовито потомство и имат еднакъв генофонд. Тази биологична даденост е предпоставка и за съществуването на културна, социална и духовна равнопоставеност и, разбира се, нравствена отговорност на отделните раси. Ето защо външните различия между отделните раси нямат нито биологична (Ботев и сътр., стр. 101), нито духовна обосновааност. А това показва, че не може да се очаква в бъдещето появата на нов биологичен вид „свръхчовек“.

И така, не само библейското учение, но и съвременните еволюционисти **отричат учението на Дарвин** и на неговите последователи от последните две столетия за разделението на човечеството на нисши и по-висши раси.

Закони без Законодател?

В природата и в биологичния свят владеят закони, благодарение на които животът се запазва и регулира. Говорим за физични, химични, биологични, генетични и редица други закони. При обмяната на веществата между живите организми и околната среда действат химични и молекулярно-биологични закони, които правят живота възможен.

Знае се, че законите в обществената сфера, които са човешко дело, предполагат задължително съществуването на една висша интелигентност, която ги е изработила и създала. Същото трябва да важи с още по-голяма сила за природните и биологични закони. Според еволюционната теория обаче, както биологичните закони, така и енергията, която ги реализира, са **продукт на материята**.

Тук еволюционната теория се натъква на неразрешими за нея проблеми. И те не идват от богословите, а от страна на науката и многовековната човешка опитност. Ние ще обобщим тези проблеми в следните няколко точки:

1) Еволюционната теория няма разумен отговор на въпроса: Кой е създал природните и биологични закони? Както има законодатели в обществената сфера, така трябва да има Законодател в природата и още повече в биологията, да не говорим за изключително сложното устройство на човешкия организъм. А това означава, че природните и биологични закони са създадени от висша свръхинтелигентна сила, която ние наричаме Бог.

2) Според Първия и Втория закони на термодинамиката материята е продукт на енергията; материята не е вечна, а е подложена на деградация и разпад и ще има своя край. Тя не може да продуцира нещо по-висше от себе си. Иначе това би противоречило на Закона за причинно-следствените връзки, който гласи: „Действието не може да бъде по-голямо от причината, която го е предизвикала“. Следователно материята е „подчинена“ на вложените в нея закони. Хармонията и закономерностите, които осъществяват и регулират жизнените процеси в организма на молекулярно, клетъчно, тъканно, органно, системно и организмово ниво, са дали основание на еволюциониста Е. Geissler и сътр. (1981) да изразят теистичната мисъл: „Закономерността в организма поражда въпроса за търсенето на субект, който е причина за тази закономерност. Тази концепция е довела до приемането от някои учени на една нематериална същност, която посредством биологичните закони регулира жизнените процеси“ (42, стр. 717). Разбира се, тези еволюционисти приемат като такъв субект философската категория „случайност“, условията на околната среда и борбата за съществуване – нещо напълно необосновано и противоречащо на елементарното научно мислене и човешката опитност.

3) Не трябва да се смесват понятията „Законодател“ и „Законооткривател“. Няма логика в повсеместно употребяваните изрази: „Законът на Нютон за гравитацията“, „Законите на Мендел за наследствеността“, „Законът на Айнщайн за масата и енергията“, „Законът на Пастър за произхода на живота“ и т.н. Всички тези велики учени и благодетели на човечеството не са създатели на тези закони, а те са само техни откриватели. Тези закони са били създадени от някой Друг. Простата логика гласи: Ако за откриването на тези закони е била необходима огромната интелектуална инвестиция на такива гении на човечеството като Нютон, Мендел, Пастър, Айнщайн и много други, то какъв свръх висш интелект е бил необходим, за да бъдат създадени тези закони? Този свръхестествен висш интелект ние наричаме Бог.

4) Еволюционната теория не е в състояние да отговори и на елементарния въпрос относно изключенията, които се наблюдават в природните закони. Ако природните закони са плод на материята и случайността, те трябва да действат стереотипно, без изключения. Един стереотипен механизъм не може да прави изключения. А такива изключения в законите на природата има. Знае се, че всички тела при изстудяване се свиват и намаляват обема си. Това е природен закон. Но водата прави изключение от този закон – при изстудяване тя се разширява. Ако водата не притежаваше такова изключение от универсалната природна закономерност, то и животът във водните басейни не би бил възможен. И друго жизнено важно изключение: всички водородни съединения са отровни. Водата отново прави

изключение.

Без тези две изключения животът на Земята е невъзможен. Всеки непредубеден може да види в тази природна особеност намесата на висша свръхинтелигентна сила, която целенасочено е създала това изключение, за да се запази животът.

Какво е инстинкт?

Инстинктът е един от най-удивителните феномени в областта на биологията. Еволюционната теория дава следното определение: инстинктът е затвърден еволюционно от биологичната наследственост начин на поведение при животните и човека. В други литературни източници инстинктът се определя като „вродена способност на поведение към действието на дразнителни от околната среда и собствения организъм“ (ВІ Lexikon, стр. 422). Инстинктът е изработен в хода на еволюцията и близостта на инстинктите е указание за родствените връзки между отделните видове. Това е причината, поради която на инстинкта се отдава особена роля в еволюционната биология. Инстинктът е изразен най-ярко в сравнително ниско организирани животни (насекомите, рибите, птиците). В хода на еволюционното развитие ролята на инстинктите намалява и все по-голямо значение придобива сложно-рефлекторната дейност, която се опира на индивидуалния опит (Бъчваров и сътр., стр. 225).

Такова е обяснението на еволюционната теория относно инстинкта. Това обяснение има редица слаби страни, които противоречат на научните познания и многовековния опит на хората.

Инстинктът не може да бъде доказателство за еволюцията на биологичните видове. Ето четири съществени основания в това отношение:

1) Инстинктите се срещат при всички животински видове, включително и при човека. Би трябвало да се очаква, че при човека с високоразвита втора сигнална система инстинктите няма да играят голяма роля. Но действителността показва, че при него някои инстинкти са жизненоважни – инстинктът за бозаенето, инстинкти във връзка с половото размножение, при самосъхранение от опасности и т.н. Ако инстинктът беше еволюционно обусловен фактор, при човека не трябваше да съществува. Но това не е така. Т.е. инстинктът не е белег на примитивност.

2) Еволюционната теория определя инстинкта като начин на поведение, като изява на кодирана генетична програма, т.е. в генотипа на съответния биологичен вид има ген или гени, които са отговорни за даден инстинкт. Фактът, че инстинктът е биологична информационна програма, ни задължава да приемем, че тази програма трябва да има и високоинтелигентен програмист. С други думи, инстинктът нито може да бъде плод на еволюционно развитие, нито индикатор на междувидова близост. И в това отношение еволюционната теория противоречи на науката.

3) Най-краткото и елементарно определение на инстинкта гласи: „Инстинктът е разумно действие в неразумно същество...Той е знание и способност, които предшестват опитността“ (20, стр. 52). Чрез инстинкта животните действат разумно и целесъобразно, но без съзнание и размисъл. Естествено това знание, това разумно действие се определя от кодираната информационна програма и има определена цел. Задължителният въпрос е: Кой е кодирал програмата и кой е поставил целта? Съгласно закона за причинно-следствените връзки е невъзможно материята да продуцира нещо по-висше от себе си. Логично е да се приеме, че това „разумно действие в неразумно същество“ трябва да има и разумен източник. Този разумен източник ние наричаме Бог.

4) В животинския свят има много и изключителни начини на поведение (инстинкти), които от еволюционна гледна точка не могат да бъдат обяснени. Еволюционната теория не е в състояние да обясни защо тези изключителни феномени не са онаследени и развити при по-висшите видове. Та много от тези инстинкти биха били съвършено средство за оцеляване в борбата за съществуване! Защо по-висшите животински видове е трябвало да изработват средства в борбата за съществуване, много по-несъвършени от инстинктите при по-нисшите биологични видове? Нещо повече – много от съвременните изобретения в областта на

техниката са копие на инстинкти от животинския свят.

В подкрепа на това виждане можем да споменем някои **примери от света на насекомите**, които възхищават със своята същност, сложност и целесъобразност (20);

а) Изключителната „социална“ организация и желязна дисциплина при пчелата и пчелното семейство. Ако човек притежаваше само частица от биологичната кодирана програма на пчелите, светът днес би имал съвсем друг облик!

б) Невероятният структурно-функционален феномен на окото на жабата и на бръмбара, послужил като модел на съвременната радарна техника.

в) Ултразвуковият апарат на прилепа и на молеца, послужил като модел на съвременната ултразвукова диагностика.

г) Инфрачервеният апарат на гърмящата змия, различаващ температурни граници до 1/1000 от градуса.

д) А какво да кажем за ухото на бухала и обонянieto на някои бозайници! Човек не само дължи на природата много от своите изобретения и технически постижения, но този най-висш животински вид, както го нарича еволюционната теория, трябва да се учи на пестеливост от някои примитивни насекоми.

Ето един пример:

Конструираната от човека електрическа крушка има коефициент на полезно действие 3 до 4%, което значи, че само 3-4% от влизащата в нея енергия се превръща в светлина. Остатъкът (96-97%) от електрическата енергия се превръща в топлина. Така електрическата крушка прилича по-скоро на електрическа печка, отколкото на осветително тяло.

Не е така обаче при **светулката** (примитивно безгръбначно насекомо). Тук съществува един невероятен творчески патент на биолуминесценция, при което се произвежда „студена“ светлина. При този биохимичен процес специалното химично вещество луциферин се подлага на окисление от ензима луцифераза. Количеството на окислените луциферинови молекули е равно на излъчените светлинни фотони. Този механизъм дава възможност на светулката да регулира излъчваната светлина, а тази т.нар. „студена“ светлина не води до никаква загуба на топлинна енергия.

Явно на човека е необходима още интелигентност, за да достигне елементарния природен процес на 100% полезно действие, учейки се от едно примитивно безгръбначно животно, което в еволюционно отношение е много, много по-ниско от него! А каква интелигентност е била необходима на този, който е създал тази светулка!!!

Отново ще повторим важната констатация: Изключително сложните биологични феномени, каквито са инстинктите, трябва да имат изключително интелигентен източник. Това констатира и големият и не особено религиозен френски писател Мопасан, пишейки: „Инстинктите идват от Бога“ (20, стр. 60).

Разлика между човека и животните

Цитираме някои мнения от различни учебници по биология:

1) Ангелов и сътр. (2): „Еволюцията на човека е част от еволюцията на животинския свят. Човекът е най-висшето животно на Земята“ (стр. 74).

2) Николова, М. и С. Китанова (12); „Човекът е произлязъл пряко от съвременните човекоподобни маймуни“ (стр. 61).

3) Димитров, О. и сътр. (8): „Човекът е продукт на еволюцията на гръбначните животни. Независимо че интересът към антропогенезата датира от древността, до днес този процес не е напълно изяснен“ (стр. 94).

От тези цитати могат да се направят два извода: а) Човекът е част от животинския свят; б) Няма единно мнение относно животинския произход на човека.

И тъй еволюционната теория учи, че човекът произлиза от животинския свят и че разликите между животните и него са само качествени, вследствие на по-високата еволюционна степен на развитие на вида *Homo sapiens*.

Редица клонове на науката (медицина, психология, логика, социология, етика, биология,

история, педагогика и др.), както и многовековната човешка опитност показват, че между човека и животните има огромни разлики и съществуват непреодолими бариери. Ние ще споменем някои от тези различия:

1) Човекът има много по-сложно устроен **мозък** от този на животните, уникални интелектуални способности, добре развити форми на култура и несравними форми на комуникация. Човешкият мозък притежава качества, които нямат еквивалент в животинския свят. Хората само ходят изправени и устройството на гърлото и мозъка им позволява да говорят, да пишат и да заучават нови неща. Социалната организация и социалното поведение са много по-сложни. В анатомично, физиологично, молекулярно-биологично и преди всичко в генетично отношение човекът притежава забележителни специфични свойства. Всичко това при животните липсва.

2) Човекът притежава свободна воля, творчески заложби, изобретателност и интелигентност, чувство за вина, срам и отговорност, широкомащабни способности да възприема, анализира, систематизира и преценява, има абстрактно мислене. Всичко това при животните липсва.

3) Човекът може да мотивира своите мисли и действия, да си поставя цели и планове, както и да преценява последиците от своето поведение, да търси смисъл и цел на живота си. Всичко това при животните липсва.

4) Човекът има неугасим стремеж да обича и да бъде обичан, да се доверява и да му се доверяват, оценява и избира, има естетически усет, стреми се към увековечаване. Надарен с уникална ценностна система: морал, любов, надежда, радост, мир, щастие, милост, справедливост, благодарност, признателност, отговорност, състрадателност, взаимопомощ и вроден стремеж да търси и постига истината. Всичко това при животните липсва.

5) Човекът притежава уникалната способност да бъде религиозен или съзнателно да отрича съществуването на своя Творец, като Го замества с измислени от него външни форми на богопочитание и суеверия, има способността да измисля атеистични философски системи и недоказуеми теории, чрез които съзнателно и напълно егоистично манипулира сам себе си и цели общества. Всичко това при животните липсва.

6) Човекът притежава дух, съзнание и съвест, което в целия биологичен свят никъде и под никаква форма не се среща. Човекът е единственото създание, което притежава безсмъртна душа.

7) Човекът е единственият биологичен вид, който поради егоистични и властолюбиви причини и без да е жизнено необходимо, може съзнателно да бъде лицемерен, да лъже, експлоатира и убива своите себеподобни и себе си. В животинския свят такава жестокост и бруталност към себеподобен вид не се среща.

Това са само някои от качествата на човека – положителни и отрицателни, които го отличават тотално от животинския свят.

Защо споменаваме всичко това? Искаме да покажем, че между човека и животните съществува **непреодолима пропаст**, че това са **два различни свята** и **човекът не е еволюирало животно**.

Ето някои доказателства:

1) Цитираме учебника на Димитров и сътр. (8, стр. 85): „Белтъци, хромозоми и гени, които са еднакви или много близки при различни видове, доказват родствените връзки между видовете...Изумителна е приликата между белтъчните молекули на човек и шимпанзе. За някои от тях съвпадението в аминокиселинните последователности е 100%“. Генетичната близост между човека и шимпанзето се изчислява на 99%.

Еволюционистите считат това за едно от най-силните доказателства за произхода на човека от маймуната или за техния общ произход. Изниква обаче един **неразрешим за еволюционната теория проблем**:

Ако между два близки биологични вида, каквито са човек и шимпанзе, се наблюдава пълна белтъчна идентичност и само 1% генетична разлика, логично е да се очаква, че ще бъдат не само биологично почти еднакви, но ще си приличат изключително много и в социално, интелектуално, културно и други отношения. От друга страна, ако споменатите

по-горе огромни различия между човека и шимпанзето се дължат само на 1% генетична разлика, би трябвало да се очаква, че по-голямата генетична разлика между два вида ще води до много по-големи външни различия. Кучето и вълкът обаче имат значително по-голяма белтъчна и генетична разлика, но външно са почти неразличими (!).

Има нещо много по-загадъчно за еволюционната теория: освен че този 1% генетична разлика е причина за такива колосални различия между човека и шимпанзето, същият този 1% прави **невъзможно междувидовото кръстосване**, като прави тези два вида репродуктивно изолирани. Биологично това е най-сигурният начин за различаване на отделните видове и видовете двойници. Защо при такава белтъчна и генетична близост близкородствените видове да не могат да се кръстосват и да дават плодовито поколение? Еволюционната теория може да изследва и да установи механизмите на този биологичен феномен, но причината за тази репродуктивна бариера между отделните видове ще остане за нея неразрешим проблем.

Ако логиката на еволюционната теория за молекулярно-генетичната близост като доказателство за видово-родствена зависимост беше вярна, това би означавало, че между родители и деца, както и между братята и сестрите от едни родители трябва да има абсолютна белтъчна, генетична, анатомична, физиологична, кръвногруппова, имунологична, психична, интелектуална и духовна идентичност. Но всеки знае, че това не е така. Тогава и законите на Мендел за наследствеността щяха да изглеждат по-други, отколкото са сега. Следователно молекулярно-генетичният фактор детерминира и ограничава видовата специфичност, а минималните различия в генетичния материал от 0,2% (99,8% от генетичния материал на хората е еднакъв), както и цялостният комплекс от фактори на околната среда определят индивидуалната специфичност. Знае се, че са възможни 10^{600} генетично различни човешки полови клетки (гамети). Ако даден човек няма еднороден близък, то е невъзможно друг човек със същия генетичен материал (генотип) да е живял, да живее или да се роди в бъдеще на Земята.

Елементарният и задължителен извод от този биологичен факт гласи, че молекулярно-биологичната близост не е доказателство за родствена близост между видовете... Молекулярно-генетичният фонд е материален носител на кодираната генетична информация, която, както видяхме вече, трябва да има нематериален източник като всяка друга информация. Това го изискват законите на информатиката.

2) На второ място добавяме и разгледаните вече основания на еволюционната теория за естествения произход на човека. Видяхме, че нито хомоложните или рудиментарни органи, нито вкаменелостите или методите на радиометрично датирание, нито спекулациите с т.нар. „предшественици на човека“ или фалшивият „биогенетичен закон“ на Хекел са убедителни научни основания за причисляването на човека към животинския свят. Освен това показахме, че еволюционната теория е безпомощна да обясни такива важни феномени като смъртта, религията, половото размножение, семейството, инстинктите, природните закони и т.н. Нещо повече – науката и многовековният опит на човека противоречат на еволюционистичното виждане по всички тези въпроси. Ако към всичко това се добавят доказателствата за младата Земя, както и отреченията вече напълно от науката „първичен взрив“, без който еволюционната теория не може да обоснове милиардите години, от които тя жизнено се нуждае, става ясно, че еволюционната връзка на човека с животинския свят действително не може да бъде доказана. Следователно човекът заема особено, специално положение в систематиката на биологичния свят.

3) Еволюционната теория приема огромните различия между човека и животинския свят. А как може да обясни тази теория известния факт, че между останалите хиляди животински видове (напр. между куче и вълк) не съществуват такива колосални и непреодолими разлики, както между вида *Homo sapiens* и считания най-близък до него хоминиден вид *Homo erectus* или между човека и шимпанзето? Според еволюционистите преходът между отделните биологични видове е сравнително плавен, в някои случаи едва забележим. Кое е пречело и пречи на човекоподобните маймуни да тръгнат по пътя на

социалната и културна еволюция и днес да имаме изобилие от междинни форми между маймуна и човек – не само в биологично, но също и в социално и културно отношение? Но такива няма... Това признава и един от най-известните еволюционисти G. Simpson (18), като пише: „Това обичайно отсъствие на преходни форми не се ограничава само с бозайниците, но е почти универсален феномен, отбелязан от палеонтолозите“. Еволюционната теория учи, че „Настоящото е ключ за миналото“. Ако това беше вярно, днес Земята щеше да бъде пълна с живи междинни форми, т.е. с маймуночовеци. Няма нито един!

Всичко това показва, че преходът между тези два вида е непреодолим и че единият не е по-висша форма на развитие на другия.

В подкрепа ще споменем още един допълнителен факт – устройството и функцията на **човешкия мозък**.

Цитираме проф. W. Gitt (46): „Този 1,5 кг орган притежава най-сложната структура във Вселената. Той ръководи, координира, събира, преценява, анализира, запаметява, комуникира, приема и изпраща импулси и осъществява мисловните процеси над всички физиологични функции в организма. Тази дейност се реализира от 100 милиарда нервни клетки (неврони) и от още 100 милиарда поддържащи неспецифични клетки. Невроните са свързани помежду си, като броят на връзките (средно 30 000 синапси на клетка) между тях е по-голям от числото на атомите във Вселената (!). Изчислено е, че за описанието на тези междуневронни връзки ще са необходими 10 милиарда тома книги с по 400 страници всяка една. Дължината на нервните влакна в главния мозък възлиза на повече от 500 000 км и допълнително 380 000 км извън главния мозък. Мозъкът е в състояние да извършва за една секунда един трилион операции (= 1 милиард милиарда). Най-бързите суперкомпютри днес са в състояние да извършват 10 милиарда изчислителни операции за една секунда. Така човешкият мозък е 100 милиона пъти по-бърз от най-бързия съвременен компютър“.

Логиката ни кара да приемем, че една такава свръх сложна система, нямаща аналог в природата, не може да е плод на случаен еволюционен процес. Продължителността на времето не може да я създаде. Според Закона за причинно-следствените връзки такава свръх сложна система трябва да има **свръхинтелигентен Творец**. Този Творец ние наричаме Бог.

4) Ще завършим тази глава така, както и започнахме – с цитат от учебник по биология. Цитираме Hoff и сътр. (53, стр. 503) под заглавие „**Граници на биологичното познание**“:

„В биологията имат смисъл само такива хипотези и теории, които могат да бъдат доказани... Еволюционната теория ни задължава да си поставим следните въпроси:

- Какъв е смисълът на еволюцията?

- Защо еволюцията е довела до появата на човека, който притежава дух, т.е. има способността да мисли, има свободна воля и разумни действия?

- Какво се крие зад израза „случайност“ и как природните науки могат да го обяснят?

*На такива въпроси еволюционната теория **няма отговор**, нито пък това могат да направят природните науки.*

Отговорът на тези въпроси се предоставя единствено на личната вяра на човека.

С появата на човешкия дух в еволюцията настъпва нещо съвсем ново... Свободата на волята, същността и смисълът на битието са въпроси, на които биологията не може да отговори. Поради невъзможност да се премине тази граница, човек идва до мисълта на великия Гьоте: „Най-висшето щастие за мислещия човек е да изследва онова, което подлежи на изследване, а пред неизследваемото да благоговее смирено“.

Оставяме коментара на читателя...

Достоверна ли е еволюционната теория?

Днес еволюционната теория се поставя все повече под въпрос от много учени. Признава се, че тя не се изгражда на доказателствена научна база, а представлява философски начин на мислене. Повечето от факторите, върху които се гради, се приемат arriori като установена даденост, без да се търси научен потвърдителен материал. Това е дало основание на някои

учени да признаят, че „нищо един път Дарвиновата еволюционна теория не е доказана било експериментално, било чрез научните факти“ (М. Denton: „Еволюцията – теория в криза“, 1985).

Напротив, има стотици научни доказателства, които опровергават тази теория.

На учените днес им е добре известно, че еволюционната теория има три големи празнини, които тя не може да запълни или, иначе казано три големи въпроса, на които **тя не може да отговори**:

1) Празнината между нищото и материята. Еволюционната теория пренебрегва общоизвестната истина, „че от нищото нищо не може да произлезе“. Материята не може да бъде вечна, тъй като това противоречи на Първия закон на термодинамиката.

2) Празнината между неживата материя и живота. Еволюционната теория противоречи на Втория закон на термодинамиката, когато учи, че неживата материя случайно се е превърнала в живи, сложни и произвеждащи енергия форми.

Привържениците на еволюционната теория твърдят, че това би могло да стане в продължение на много дълъг период от време. Световноизвестният учен-химик проф. д-р А. Е. Wilder-Smith сполучливо пише в тази връзка: „Ако вие вземете различни метални парчета, поставите ги в затворен съд, след което ги разклащате в продължение на един милион години, то вероятността да се създаде от тези парчета часовник е равна на нула. И ако вместо един милион години разклащането продължи два милиона години, смятате ли, че шансът ни да получим часовник ще е по-голям? Никога! А само една-единствена жива клетка е много по-сложно устроена от който и да било часовник“.

Ако погледнем под микроскоп вътрешността на клетката, ние ще видим много и разнообразни ултрамалки образувания. На площ, по-малка от една хилядна от милиметъра, са концентрирани различни биосистеми, енергийни структури, наследствено-информационни централи, размножителни потенциали и т.н. Всички са изработени с изключителна прецизност, високостепенна организираност и показват поразителна хармоничност в тяхната функция. И между тях се намира една фантастична кодирана информационна система (генетичен код) – един компютър със запаметена в него огромна биологична информация, която организира и ръководи дейността на тази клетка, както и всички функции на целия организъм, който е изграден от около 100 000 милиарда (10^{14}) такива клетки.

900 висококвалифицирани специалисти от 40 страни на света са работили в продължение на 15 години, за да дешифрират последователността на буквите на генетичната наследствена информация. От 32 000 гени на човешкия геном досега са дешифрирани само около 3% от последователността на ДНК-молекулите на генетичния код. Каква огромна интелектуална и финансова инвестиция е била необходима, за да се постигне един такъв скромнен успех!

Нека слезем на молекулярно ниво: една обикновена човешка чернодробна клетка се състои от 53 милиарда сложни протеинови молекули. Ако се умножи това по общия брой на клетките, изграждащи организма, се получава космическа цифра от белтъчни молекули, която човешкият разум не може да побере. Съставните части на молекулата и самите молекули трябва да са подредени в строго определен ред, за да могат да изпълняват функцията, за която са предназначени. Тази подредба се определя от кодираната във всяка клетка генетична информация. Учените изчисляват количеството на биологичната информация, съдържаща се в генетичния материал на една клетка, с писмена информация, която може да се побере в 1000 книги от по 600 страници с по 500 думи на страница. Но това не е всичко! Генетичният код в клетката е написан на „азбука“, състояща се само от четири букви, а трябва да бъде преведен на азбука, състояща се от 20 букви (протеиновите молекули са изградени от 20 аминокиселини). Генетичната информация трябва да бъде преведена, безпогрешно транспортирана и предадена в подходящ момент и с подходяща скорост, за което е необходима и съответната енергия. Всички тези процеси трябва да протекат в абсолютна хармония, за да се получи съответната специфична белтъчна молекула.

Тази съвършеност и изключителна сложност в устройството и функциите на биологичните структури е дала основание на редица съвременни учени да създадат т.нар.

„Теория за интелигентния дизайн“. Но един интелигентен дизайн задължително предполага съществуването на свръхинтелигентен дизайнер!

От този кратък и твърде опростен поглед в света на молекулярната биология следват два много важни въпроса: а) Какъв свръх интелект е необходим, за да бъде създадена тази универсална и неизменяема генетична информация, която определя и контролира специфичния молекулярен строеж на живата клетка?

б) Възможно ли е тази изключително сложна структура и функция да възникне, да съществува, да функционира и да се възпроизвежда случайно? Експерти сравняват това с вярата, че ако бъдат хвърлени пет милиарда букви във въздуха, те могат с течение на времето да се превърнат от само себе си в многотомна енциклопедия без граматическа грешка. Известният съвременен биохимик проф. М. Вебе (29) пише в своята книга „Черната кутия на Дарвин – биохимични предизвикателства към еволюционната теория“, че „Макроеволюцията е невъзможна“.

Скептици и убедени еволюционисти обикновено казват, че „еволюцията не би била вероятна, но въпреки това се е осъществила“. Много учени днес признават, че еволюцията не само че е невероятна, но е и невъзможна.

3) Празнината между **човека и животинския свят**. С този въпрос ние се занимахме подробно в предишната глава. Тук ще добавим, че появата на духа и съзнанието е нещо качествено съвсем ново и те не могат да са плод на материята. Както Законът за причинно-следствените връзки, така и Вторият закон на термодинамиката го доказват. Или тези закони са верни и еволюционната теория противоречи на науката, или обратно. Природните закони са верни и неотменими, на което се дължи и целият научно-технически и културен прогрес на човечеството.

Освен за тези три празнини в еволюционистичното мислене немалко учени днес са на мнение, че **еволюционната теория няма отговор още** за:

Причинно-следствени зависимости, учението за относителността, движението на материята, съхранението на масата и енергията, хармонията и порядъка във Вселената, електромагнитните полета, гравитационната сила, ядрената енергия, ентропията и много други още закономерности и явления в природата.

Фактът, че повечето съвременни учени поддържат еволюционната теория, не означава, че тя е вярна, а просто е израз на тяхното философско мислене и лична вяра. В средните училища на много държави по света еволюционната теория се преподава като задължителен учебен предмет без възможност за алтернативен начин на мислене. Така тя по задължение се налага и става една от най-успешните теории в историята на човечеството.

Но нека не се забравя един изключително важен исторически факт: Борбата за истината винаги е започвала с малък кръг от хора и с течение на времето тя е надделявала. Народната мъдрост има право; „Ако множеството вярва в една лъжа, тя не може да стане истина“. И още: „Множеството не може да спечели насила истината“.

Безброй са примерите от историята как политически системи, управляващо мнозинство, преобладаваща идеология и т.н. са втълпявали на широките маси, че те са единствени носители на истината и прогреса. Така беше с националсоциализма, така беше с комунизма, така беше с марксизма-ленинизма. Паднаха силните, а с тях и тяхната истина и техният прогрес. Така беше някога, така е и днес...

На какво се дължи успехът на еволюционната теория?

Защо еволюционната теория, въпреки антинаучния си характер, е така модерна и е станала начин на мислене на милиони хора по света? Как може да се обясни този голям успех?

Ние ще споменем някои основни причини за него:

1) Идеологически, морални и социално-политически причини.

В средните и висши учебни заведения в много държави на света се преподава еволюционната теория, но не в светлината на определени научни дисциплини, имащи

отношение към нея – физика, химия, информатика и т.н. Нещо повече – съзнателно се премълчават научните факти, които противоречат на тази теория, и което е най-парадоксалното – еволюционното учение се представя обикновено като научно доказан факт или като нещо, което ще бъде доказано.

Такова едностранно образование естествено формира и едностранно мислеци хора, от които истината съзнателно се е прикривала и се прикрива. А това е възрастта, когато се формира човешкият мироглед. Шансът по-късно човек да промени мисленето си е минимален.

На младия човек не се предоставят други гледни точки, а му се втълпяват определени идеи, които поради липса на алтернативи той трябва да приеме. С право един от столичните вестници публикува обширна статия със заглавие: „Как да ползваме одобрените учебници, без да развием комплекс, че сме глупави?“ (в. „СЕГА“, 7 октомври 2004, 14).

Съзнателно ли несъзнателно системата на обучение е изградена върху **три важни принципа**:

а) Формиране на атеистичен (безбожен) начин на мислене.

б) Подценяване достойнството и отговорността на човека пред един по-висш авторитет. Човекът се разглежда като високоразвито животно.

в) Изработване на биологично-еволюционистична „ценностна“ система, основаваща се на правото на силния.

След като еволюционната теория може да формира начина на мислене и мирогледа на един човек, тя би трябвало да се разглежда по-скоро като идеологическа, а не като биологическа дисциплина. Това се потвърждава от факта, че атеистичните политически системи и диктатури от последното столетие и днес (капитализъм, империализъм, националсоциализъм, фашизъм, социализъм, комунизъм и демократичната политическа система) пропагандират и **толерират** принципите на еволюционната теория. Огромен е нейният принос за широкото разпространение на материалистическата философия и, разбира се, на атеизма.

Дарвиновата идея за **„преживяването на силния и по-приспособения за живот“** стимулира по безмилостен начин егоизма и властолюбието на човека и стана съпричастна към ужасяващите плодове на 20-и век. Ето някои от тях; расизъм, омраза, аборти, евтаназия, разрушаване на семейството и връзката между поколенията, безнравственост, социална несправедливост, насилие, обезценяване на човешкото достойнство, безотговорност, отричане ценностите на един висш авторитет, безбожие, руниране на моралните ценности и т.н. За съжаление повечето от тези явления се приемат като нещо нормално и естествено, масмедияте грижливо „захранват“ и обогатяват фантазията на младия човек с тези „ценности“ на цивилизацията.

2) ДУХОВНИ ПРИЧИНИ.

Един от най-известните еволюционисти Th. Huxley (7) пише: „Еволюционната теория ни освобождава по един прекрасен начин от задушавачата усмирителна ризница на първите две глави от Библията“. Тази мисъл се изразява още по-добре от еволюциониста Levontin (7) по следния начин: „Ние сме принудени да приемем, че всичко трябва да има само материална причина... защото не можем да понасяме какъвто и да било божествен авторитет“. А ето и мнението на еволюциониста Sir Arthur Keith (7): „Еволюцията е недоказана и недоказуема. Ние обаче вярваме в нея, защото тя е единствената алтернатива на учението за сътворението, което ние не искаме да приемем“.

Еволюционната теория като начин на мислене отрича съществуването на Бога, прави човека свободен и независим от Бога и го поставя като център на Вселената. Защо е всичко това?

Според библейското учение за сътворението **човекът е създаден от Бога**. Това означава, че той като Божие творение **носи отговорност** за живота си пред своя Творец. Библията учи и още нещо много важно: **Човекът по природа е грешник** и се нуждае от опрощаване на греховете си, което може да стори единствено Исус Христос. Сам Той е Бог, явил се на Земята преди 2000 години.

Когато това библейско учение не се харесва на човека, той отхвърля както

съществуването на Бога, така и отговорността си към Него и, разбира се, не приема, че е грешник. Еволюционната теория като безбожен, атеистичен начин на мислене е изключително добро средство за освобождаване на човека от всички тези неща. Той го прави, но задължава и другите да го правят.

В края на краищата всичко се съсредоточава около **най-важния въпрос на битието**: Да се приеме ли съществуването на Бога и да съобразява ли човек живота си с волята на Бога, или просто да се каже, че няма Бог и човек да води живота си според собствената воля. Това е кардиналният въпрос на всички времена за всеки един човек. И е въпрос на лично решение, на лична вяра.

3) Ние ще споменем и една **трета причина** за успеха на еволюционната теория. При посещение в природонаучен музей обикновеният човек изпада в учудване и възторг, наблюдавайки музейни експонати, за които се твърди, че са отпреди милиони години. Учебниците по биология показват впечатляващи рисунки как животът се е самозародил от неживата материя, как по-нататък се е развивал и видовете са преминавали един в друг и накрая как в продължение на милиони години майmunата става маймуночовек и след това човек. Масмедииите (вестници, телевизия, радио и т.н.) приемат безкритично тази атрактивна информация и щедро я тиражират на широката публика като доказани научни факти. Но крайният „консуматор“ на тази информация не е в състояние да разбере дали тя е вярна. Обикновеният човек неспециалист приема на доверие тази лесноразбираема и атрактивна, но ненаучна информация за истина... Така се манипулира общественото мнение, изработва се съзнателно един еволюционистично-атеистичен модел на мислене, който за мнозина е дори белег на висока интелигентност и прогресивност.

Целият този верижен процес започва с един съзнателен **изключително некоректен педагогически подход** в образователната система, където задължително се преподава само еволюционният модел, без да се предлагат други алтернативи, а което е още по-жалко, този модел не се сравнява с факти от други научни дисциплини или с изследвания на учени-креационисти. На ученици и студенти се предлага да „избират“ от една възможност само една, което много напомня на изборите от недалечното комунистическо минало. Това действително е **парадокс** — в демократични и правови обществено-политически системи на младия човек не се предоставя свободно възможността избирателно да формира своя мироглед! Може би този парадокс ще се разбере по-лесно, като се знае, че високообразованите депутати в Европейския съюз дълго спориха дали в европейската конституция да бъдат споменати думите „БОГ“ и „християнска вяра“. Не беше прието. Нима образователните системи на европейските държави могат да противоречат на предписанията на Европейския съюз? Едва ли ...

Коректно и честно ще бъде в образователната система да се преподава наред с еволюционния модел и възгледът за Сътворението на равни начала, разгледани в светлината на различните научни дисциплини. Този подход е абсолютно игнориран в полза на еволюцията.

И тъй, успехът на еволюционната теория се гради върху един **нестабилен** и насила наложен **фундамент**, който има следните четири имена: едностранчиво образование, медийна манипулация, атеистично мислене, политически предписания. Известният еволюционист J. Watson признава съвсем честно: „Еволюционната теория е универсално възприета не защото е доказана, а защото единствената ѝ алтернатива — Сътворението, е очевидно невероятна“ (63).

Достоверност на библейската информация

Ние споменахме многократно, че различните клонове на научното познание (биология, социология, етика, физика, химия и др.) не противоречат на Библията. Посочено бе, че моделът на Сътворението отговаря много по-добре на всички действителни факти във всяка област на науката в сравнение с еволюционния модел.

Разрешаването на основните въпроси на битието, както и въпроса за произхода и същността на феномена „живот“ предполагат задължително съществуването на една

свръхестествена нематериална сила. Ето защо ние ще разгледаме в обобщен вид някои от споменатите по-горе научни факти, съпоставени с библейския модел на Сътворението.

1) Науката казва, че **хармонията, закономерността и порядъкът във Вселената**, както и **изключителната сложност** на феномена „живот“ не могат да бъдат плод на случайност, а задължително предполагат съществуването на една Свръхинтелигентност. Библията нарича тази Свръхинтелигентност БОГ и говори за Него като Творец на Вселената и Първопричина за нейната хармония и сложност.

Споменатата по-горе изключителна сложност в устройството на човешкия мозък и неговите функционални способности, които далеч надвишават условията, необходими за биологичното преживяване на вида, е едно от най-убедителните доказателства за съществуването на свръхинтелигентна творческа сила. Този факт се потвърждава напълно от природния Закон за причинно-следствените връзки (Няма следствие, по-голямо от неговата причина), както и от Закона на Харвей за произхода на живота, потвърден експериментално по-късно от Пастър (Живот може да произлезе само от живот). В тези два случая науката изключва тотално еволюционистичния принцип за случайността и елементарната логика задължително предполага съществуването на нематериална духовна величина, която е създала тази сложност и бди за хармонията в творението. Сполучливо един голям учен казва: „Науката изследва Творението, а Библията казва кой е Творецът“ (С. Попов).

2) Библейското учение за Сътворението е в пълна хармония с молекулярната биология относно биологичната **информация** като съставна част на всичко живо. Съгласно един от основните закони на информатиката не може да има информация без интелектуален, духовен източник, който да е извън носителя на информацията. Източникът на информация и носителят на информация са две напълно различни неща. Според модела на Сътворението източникът на биологичната информация е БОГ. За да се създаде една компютърна програма, е необходима висока интелигентност от страна на компютърния програмист. А клетката на живия организъм е далеч по-сложно устроена от компютъра. Естествено, Този, Който е програмирал биологичната информация, трябва да е свръхинтелигентна Личност.

Библейският модел на Сътворението относно възникването и духовно-материалната същност на живота и особено на човека се потвърждава категорично от науката. Всички еволюционистични концепции за биологичната информация като продукт на материята противоречат на законите на информатиката, както и на редица други природни закони.

3) Библейското учение за Сътворението е в пълна хармония с **универсалните Закони на термодинамиката** (17, стр. 14).

а) Законът за съхранение и трансформация на масата и енергията означава, че в материалната Вселена сега не се извършва сътворение или изчезване на материята и енергията. Този Първи закон на термодинамиката потвърждава библейското учение за Сътворението (Битие 2,1-2) и противоречи на основните принципи на еволюционната теория.

б) Съгласно Втория закон на термодинамиката (Закона за ентропното нарастване, или Закон за деградиране на енергията) материята и Вселената имат определено начало, те не са вечни и подлежат на деградиране. Това означава, че Вселената старее и върви неумолимо към окончателната си физическа смърт. Библията от хилядолетия прокламира истината на този универсален закон (Пс. 101, 26-28), който науката откри едва през последните сто години. А той създава неразрешими проблеми на еволюционната теория, тъй като говори за деградирането на материята, а не за нейното еволюиране и усъвършенстване. Съгласно този закон и категорията „време“ не може да бъде вечна, което също противоречи на еволюционистичното виждане за „неделимостта на материята от времето... и че времето е форма на съществуване на материята“. Библията говори за начало и за край на времето.

в) Съгласно известното уравнение на А. Айнщайн ($E=mc^2$) енергията е равна на масата, умножена по скоростта на светлината на квадрат. Материята по същество е израз на тази форма на енергията, известна като атомна енергия. Това означава, че цялото Творение представлява енергия, чийто източник трябва да е свръхмощна невидима сила. Същността на материята е невидима енергия. Този основен закон на нашия ядрен век, описан преди две хиляди години в Библията (Евр. 1, 1-3; 11,3), е в пълно противоречие с еволюционната теория, според която „материята е вечна, несътворима, неунищожима и способна да се

самоорганизира“ (Бъчваров и сътр., стр. 86). Айнщайн е категоричен: **не материята, а енергията е първичното.**

И тъй, твърденията на науката относно същността на енергията, материята и времето са в пълно съгласие с библейския модел на Сътворението. А това е мощно **доказателство за достоверността** на библейската информация.

4) Учението на еволюционната теория по най-важните и фундаментални въпроси - за възникването на материята, на живота и на съзнанието, **противоречи на науката**. Тогава, съгласно обикновената логика, остава да се приеме втората алтернатива, т.е. библейското учение за Сътворението, което, както видяхме, **се потвърждава от науката.**

Еволюция...Библия...Етика

Достоверността на библейската информация изпъква особено силно в сферата на морално-етичните взаимоотношения при човека. В тази област еволюционизмът и креационизмът представляват две коренно противоположни системи.

Еволюционната теория не може да отговори на въпроса относно етиката.

Еволюционният принцип за „преживяването на по-силния“ (survival of the fittest) не може да бъде поставен като фундамент на каквато и да е етика. Кой и какво ще е критерият за нас кое е добро и кое лошо, кое е правилно и кое неправилно? Кое е мащабът за доброто и за злото? Кой тогава ще е онзи, който ще бди за спазването на правилата и законите?

Ако „човекът е най-висшето животно на Земята“ (Ангелов и сътр., стр. 74), няма абсолютно никакво основание да съществува етика и морал, защото решаващо за Homo sapiens ще бъде единствено правото на силния и преживяването на онези, които са най-добре приспособени към условията на средата. Слабите, нежизнеспособните, болните, инвалидите, старите — всички те, според принципите на еволюцията, трябва да бъдат унищожени и отстранени, за да могат по-способните за живот, по-силните да продължават да се развиват, възпроизвеждат и живеят.

Ще цитираме един от съвременните германски еволюционисти Н. Mohr, който в своята книга „Страданията и смъртта като фактори на еволюцията“ (7) представя сполучливо виждането за т.нар. еволюционистична „етика“. Той пише: „Човекът, видът Homo sapiens, към края на плейстоцена е възникнал в резултат на естествена селекция в условията на конкуренция и... в борба с други човекоподобни и останалите себеподобни. Оттук се налага изводът, че омразата и агресията, склонността към убиване са вродени у човека... Цялата културна история на човечеството е белязана от убийства, изтезания и геноцид... Как сме стигнали до тези ужасни гени?... Ясно е, че по нас още са полепнали яйчените черупки на еволюцията“.

Думите ЕВОЛЮЦИЯ и ЕТИКА са две противоположности.

Еволюционната теория **няма право да говори за етика**, след като селекционният принцип е най-важната еволюционна двигателна сила за развитието на живота. Библейските принципи на милост, любов към ближния, състрадателност и помощ, мир, щастие, истина, право, справедливост, отговорност – всичко това са чужди думи на еволюционната теория. Тя не познава такива нравствени ценности. Ето защо не е случайност, че най-големите диктатори в световната история (Ленин, Хитлер, Сталин, Мао, Пол Пот и др.) бяха дълбоко убедени дарвинисти и атеисти, въпреки че принадлежаха към различни политически системи и си бяха създали свои собствени „нравствени ценности“.

Всяка етика учи, че моралното поведение предполага задължително един по-висш авторитет, който притежава правото, силата и властта да преценява поведението на човека. Този авторитет трябва да бъде една свръхестествена личност. Библията учи, че такъв авторитет трябва да бъде БОГ, Който е сътворил човека. Еволюционната теория отрича съществуването на такъв авторитет. Поради тази проста причина етиката не може да бъде откритие, нито пък свойство на еволюцията.

Единственият авторитет за еволюционната теория е самият човек и не кой и да е, а

силният човек, който има голямото нравствено задължение да унищожава по-слабите свои себеподобни. Ето това е „етиката“ на еволюционната теория. Етика, която много лесно и много бързо води до обожествяване на самия човек. Примери от историята имаме достатъчно.

Между авторитет и етика съществува причинно-следствена зависимост. Това означава, че качествата и силата на авторитета рефлектират върху същността, нравствените качества и миогледа на отделната личност. Последователите на **Хитлер** не можеха да бъдат по-други, отколкото е той, както и последователите на **Ленин** трябваше да величаят и да се прекланят пред своя идол. **Дарвин** и неговата еволюционна теория близо столетие и половина определят начина на мислене и поведение на милиони хора по света. Последователите на **Христос** слушат и изпълняват думите на своя Авторитет: „Както искате да постъпват с вас хората, така и вие постъпвайте с тях“... и още: „Обичай ближния си като себе си“.

Рухнаха авторитетите Хитлер и Ленин, а с тях и етиката им. Дарвиновата теория през последните няколко десетилетия преживява нарастваща криза и непрекъснато губи последователи.

Непреходното учение на Христос и неговите морално-етични принципи повече от 2000 години формират начина на мислене и поведение на милиарди хора по света. В това се крие и едно от най-силните доказателства за достоверността на библейската информация.

Етиката и моралът при човека са един неоспорим факт. И тогава трябва да бъде поставен елементарният, но неизбежен въпрос: Кой е авторитетът, върху който се гради етиката? На този въпрос има два единствено възможни отговори:

а) Или човек сам си създава този авторитет (философски и политически системи, идеологии, известни личности, езически религии и т.н.), **или**

б) Този авторитет е една свръхестествена, изключително интелигентна и творческа личност. Библията нарича тази Личност Иисус Христос.

Историята и многовековната човешка опитност потвърдиха, че авторитетът на християнската вяра и произтичащите от нея ценности на морал и етика се оказаха най-мощният двигател за духовния, материалния, интелектуалния, научния, културния и нравствен прогрес на човечеството през последните две хиляди години.

В какво се изразява истината на Христа и Неговата ценностна система? Християнската вяра и нейната ценностна система са истински, непреходни, градивни, плодотворни и дават единствено верния отговор за произхода, смисъла и целта на човешкия живот.

Въпросът за чудесата

Едно обичайно възражение на еволюционистите към привържениците на библейския модел за Сътворението е вярата в чудеса. „Чудесата са невъзможни, тъй като те са в противоречие с природните закони“ – гласи то.

Това ни задължава да отговорим на следните два въпроса:

Възможни ли са чудесата и какво представлява феноменът „чудо“ от научна гледна точка?

Цитираме Mayers Enzyklopaedisches Lexikon (1978, том 25, стр. 520): „**Чудото е феномен, при който се нарушава даден природен Закон**“, т.е. чудото е феномен, противоречащ на даден природен закон.

Ще поясним това определение с два елементарни примера: ако едно тяло, оставено свободно във въздуха, не се привлече от Земята и не падне върху нея, а без допълнително въздействие се придвижи в посока, обратна на земната повърхност, ние говорим за чудо, т.е. нарушен е физичният Закон за гравитацията. Втори пример: ако чаша с гореща вода (90°) се постави на външна температура -10° и след един час температурата в чашата продължава да бъде 90°, ние говорим за чудо, защото е нарушен физичният Закон за температурното равновесие.

От тези примери следва много важен извод: Природните закони могат да бъдат ограничавани, видоизменяни или елиминирани от по-висшата форма на Битието. Нашата цивилизация не е нищо друго, освен вмешателство на човека в естествения ход на Природата

и видоизменението на нейните закони. Гръмоотводът например не дава възможност на гръмотевицата да падне там, където при естествени условия това би станало.

Щом човек постъпва така с природата и нейните закони, имаме пълно основание да приемем, че и Творецът и Създател на природните закони може да се намесва в Своето Творение и да коригира природните закони, които е създал. И Той го върши.

Ето защо отговорът на поставения въпрос гласи: **чудесата са възможни.**

Привържениците на библейския модел за Сътворението вярват в Съществуването на Творец и Законодател, Когото те наричат БОГ - източник на чудесата, описани в Библията.

Изхождайки от определението на феномена „чудо“, трябва да си поставим и втори въпрос:

„Вярват ли привържениците на еволюционната теория в чудеса“? Единственият отговор гласи: Еволюционистите вярват в много повече и по-големи чудеса, отколкото религиозния човек!!

Ето някои от чудесата, в които вярват еволюционистите:

1) Вярват във вечността, първичността, самоорганизацията и самоусъвършенстването на материята – противоречи на Законите на термодинамиката, т.е. **това е чудо!**

2) Вярват в случайното самозараждане на живота от мъртвата материя – противоречи на Закона за причинно-следствените връзки, на Закона на Харвей-Пастъор, както и на Закона на Холдейн-Опарин, т.е. **това е чудо!**

3) Вярват в съществуването на кодирана биологична информация (генетичен код), но не приемат съществуването на интелигентен източник на тази информация – противоречи на законите на информатиката, т.е. **това е чудо!**

4) Вярват, че посредством „грешки или загуба в наследствения материал“ (мутации) може да се получи видово усъвършенстване – противоречи на молекулярните закони на информатиката, както и на Втория закон на термодинамиката, т.е. **това е чудо!**

5) Вярват в т.нар. „еволюционна етика“ без съществуването на висш авторитет – противоречи на законите на етиката, т.е. **това е чудо!**

6) Вярват, че Вселената води началото си от т.нар. „първичен взрив“ – противоречи на законите на термодинамиката и на човешката опитност, т.е. **това е чудо!**

7) Вярват в съществуването на природни закони, но отричат съществуването на законодател – противоречи на човешката опитност и логиката, т.е. **това е чудо!**

Да, във всичко това еволюционистите вярват и те нямат никакъв друг изход, освен да го правят, защото върху тази тяхна вяра единствено се градят основите на еволюционната им теория. Тъжното, некоректното и арогантно в случая е, че еволюционистите не я наричат „чудо“, макар това да са много по-големи чудеса от чудесата, описани в Библията... Това добре е осъзнал откривателят на ДНК-молекулата и Нобелов лауреат д-р Францис Крик, като казва: „Произходът на живота изглежда е почти чудо, толкова много са условията, които трябва да са го предизвикали“ (16). Така привържениците на еволюционизма изпадат в незавидно противоречие и парадокс със самите себе си – от една страна, вярват в неща, противоречащи на природните закони (което е чудо), а от друга страна, не наричат чудо тази своя вяра!!!

Още по-жалко е, че хиляди млади хора задължително се обучават в това самозаблуждение и формират мироглед, основан върху една ненаучна теория, определяна като еволюционна.

Да отговорим на въпроса: Защо еволюционистите не наричат тази своя вяра „чудо“?

Отговорът е само един: ако се приеме чудото като факт, тогава трябва да се приеме и **съществуването на Бога**. А да се приеме Бога като реалност, значи човек да се съобразява с Него и Неговата воля; да се вярва в един свят, справедлив, всезнаещ, любещ Творец, Който мрази греха и обича грешника, да се вярва в един Бог, Който ще търси **отговорност от всеки човек** и ще съди всеки според делата му. А всичко това не се приема от привържениците на

еволюционната теория, които градят своята вяра върху спекулативни и ненаучни хипотези.

Земята – уникалната планета във Вселената

Според библейското учение за Сътворението само на **планетата Земя** съществува биологичната форма на живот. Това прави нашата планета уникално небесно тяло в цялата Вселена. След цялостния творчески акт, описан в първите две глави на Библията, на Земята е създаден животът, а в края на Сътворението – **човекът, като венец на цялото Творение**. А това показва, че феноменът „живот“ и човекът са били целта на Творението. Всичко, създадено преди тях, е предназначено да служи на тази крайна цел – човека.

Как по научен път може да се докаже, че Земята е единственото и централно небесно тяло, върху което съществува животът? Ние ще споменем някои уникални особености, които притежава Земята, благодарение на които е възможен животът.

Ето някои особености:

1) Разстоянието от Земята до Слънцето е 150 милиона км. Слънчевата светлина, която се движи с 300 000 км/сек., изминава това разстояние за 8 мин. Ако орбитата на движението на Земята около Слънцето беше само с 1,5% по-малка, животът на Земята не би бил възможен.

2) Въпреки непрекъснатите термоядрени процеси, които протичат в Слънцето, то излъчва своята топлина и светлина към Земята равномерно, постоянно и ритмично. Ако това не беше така, животът на Земята не би бил възможен.

3) Земята се движи със скорост 120 000 км/час около Слънцето. Дължината на земната орбита около Слънцето възлиза на 940 милиона километра, което разстояние Земята изминава за една година. Земята се движи около собствената си ос със скорост 1600 км/час, измервано на екватора. Ако тези ротационни особености на Земята бяха по-различни, животът на нея не би бил възможен.

4) Ъгълът на наклоненост на земната ос (23,5 градуса) е оптималният за осъществяването на цикъла от четири годишни времена. Ако този ъгъл беше друг, животът на Земята не би бил възможен.

5) Цялостната маса на земното кълбо (1 милион пъти по-малка от масата на Слънцето), както и гравитационните сили между Слънцето, Земята и Луната също са важна особеност, без която животът на Земята не би бил възможен.

6) Земната атмосфера е изключително условие за съществуването на живота. Без оптималните процентни взаимоотношения между азот, кислород, въглерод, въглероден двуокис, вода и останалите 26 химични елемента в земната атмосфера животът на Земята не би бил възможен.

7) Озоновият слой предпазва земното кълбо от вредните ултравиолетови лъчи на Слънцето. Без този слой животът на Земята не би бил възможен.

8) Геофизичните и хидрологични особености на Земята (кора, сърцевина, хидро- и литосфера) са също изключително важни условия за съществуването на живота.

9) Водният цикъл и съпровождащата го глобална атмосферна циркулация, описани преди 3000 години в Библията (Екл. 1,6-7; Иов 36, 27-29), са друго задължително условие за съществуването на живота на Земята.

10) Кръглата форма на Земята, описана в Библията преди близо три хилядолетия (Ис. 40, 22; Притчи 8,27), е съществено условие за съществуването на живота.

Всички тези научни факти ни дават основание да направим следните няколко извода;

а) Споменатите специфични особености на планетата Земя не могат да бъдат случайност. Твърде много са, за да се съчетаят случайно по някакъв начин.

б) След като не са случайност, значи, че има свръхинтелигентна сила, която ги е планирала и създавала с определена цел. Тази сила Библията нарича БОГ и целта на Творението е човекът.

в) Много преди науката да открие тези специфични особености на Земята, повечето от тях са споменати в Библията, което означава, че **научните факти потвърждават Библията**.

Това придава на Библията особена достоверност като източник на информация.

В Библията се споменава и за друго свръхестествено научно прозрение. Докато мъдреците на човечеството са спорили хилядолетия относно броя на звездите, Библията беше единствената Книга, която казваше, че „звездният свят е безчет“ (Иер. 33,22) и го сравняваше с пясъка по морския бряг (Бит. 22,176). Астрономите днес смятат, че общият брой на небесните тела възлиза поне на 10^{26} . За да добием някаква малка представа за необятните гигантски размери на Вселената, ще споменем в обобщен вид някои астрономически цифри:

Нашата Галактика (Млечният път) се състои от 100 милиарда слънца, подобни на нашето Слънце. Диаметърът на Млечния път възлиза на 130 000 светлинни години (1 светлинна година е около 10 милиарда километра).

Астрономите считат, че Вселената се състои от 10 милиона такива галактики, всяка от които е изградена от няколко стотици милиона слънца. Изчислява се, че диаметърът на Вселената възлиза на около 20 милиарда светлинни години.

На разстояние 30 000 светлинни години от центъра на Млечния път се намира една малка звезда – нашето Слънце. На него се пада общо 99,99% от цялата маса на Слънчевата система. Това значи, че на деветте планети от Слънчевата система, заедно с техните сателити, се пада 0,01%. Между тези девет планети се намира и нашата Земя...

Този обобщен поглед в необятната Вселена ни задължава да направим още два много важни извода:

г) Във Вселената цари **поразителна хармония**, точно така, както в структурата и функцията на човешката клетка. Тази хармония предполага безкрайно мъдър и свръхинтелигентен Творец.

д) Този Творец е създал всички условия, за да бъде възможен животът на Земята. Той има особен интерес към най-висшето Си творение – човека.

Освен тези научни основания за достоверността на Библията ние ще споменем и някои впечатляващи свойства, които притежава тази Книга и които са друго мощно доказателство за нейната достоверност.

Уникалност на Библията

1) Необикновен произход и уникално съдържание.

Има нещо необикновено в произхода и съдържанието на тази прастара Книга. Писана е в продължение на 1600 години. Състои се от отделни книги, имащи един Автор и над 50 съставители с различна националност, професия, възраст, образование, социално положение. Повечето от тези хора не са се познавали един друг. Писана е на различни места и на различни езици. Въпреки това в Библията цари поразително единство в съдържание, мотивация и цел, като всичко това е подчинено на една-единствена тема с множество подтеми. Основната тема е: Божият план за спасението на човечеството чрез една-единствена Личност – Исус Христос.

2) Суперлативи и бестселър на всички времена.

а) Най-превежданата книга в света. Досега е преведена на повече от 4000 езици, диалекти и наречия, включително и на Брайл. Тази цифра непрекъснато расте.

б) Най-издаваната и най-тиражирана книга в света. Всяка година Библията или отделни книги от нея се издават в тираж над 60 милиона екземпляра.

в) Най-разпространената и най-разпространяваната книга в света. Според статистиката на световните библейски институти днес повече от 90% от населението на света има информация за Библията и нейното съдържание. Така тя е призната за единствен и неизменен бестселър на всички времена.

г) Единствената книга, надживяла хилядолетията. Известно е от статистиката на книгопечатането, че само 5% от книгите надживяват седмата си година. От Библията са запазени 8000 манускрипта на латински, 4000 манускрипта на старогръцки, манускриптите на Кумран отпреди 2200 години, както и 13 000 манускрипта на Новия Завет. Няма друга

книга в света с такъв богат исторически доказателствен материал.

д) Библията притежава най-голямата читателска аудитория на света, която не се ограничава до отделни народи, раси, континенти, възраст, пол, образование, социален статус, политическа принадлежност. Библията е достояние на цялото човечество за всички времена.

е) Неизмеримо благотворно влияние върху всички сфери на човешкото битие и обществен живот: литература, изкуство, култура, история, социално дело, различни клонове на науката.

ж) Единствената книга, имаща претенцията, че неин Автор е Бог, чието име се споменава 3800 пъти в нея. Затова тя се нарича още „Книгата на Бога“ или „Слово Божие“.

з) Библията е най-обичаната Книга на света. Милиони са онези, които от любов към истината в тази Книга са отивали на кладата, с песен са умирали на арените, отдавали са живота си сред дивите племена на Африка и Южна Америка.

и) Библията е най-мразената и преследвана Книга на света. Много политически системи са я подлагали на масово унищожение. Поради две причини се мрази Библията: първо — хората я ненавиждат, защото тя изобличава грешния човек и бичува греха. Вторият голям враг на Библията е духовното невежество.

к) Библията като книга с Божествен произход извърши революционен поврат в социалната и политическата сфера на много страни в света.

3. Всепризнато е уникалното влияние на Библията в **моралната област** – върху отделната личност и на цели народи. Хилядолетия наред Библията се приема от милиарди хора като незаменима ценностна система и абсолютен авторитет за нравствено поведение. Ако се бяха спазвали ценностите на Библията, светът днес щеше да има съвсем друг облик: свят без престъпления, войни, насилия, убийства, без съдилища и затвори, без омраза и завист, без изневеря и разводи, един свят, в който ще цари любов и разбирателство между хората.

С основание известният философ Ludwig Widgenstein казва: „Ако в една книга се съдържат такива ценности, то тя трябва да е дошла от Бога, защото човекът не е в състояние сам нито да измисли, нито пък да спазва тези ценности“.

Един възрастен баща подарил Библия на сина си със следното посвещение: „Синко, или тази Книга ще те държи далечно от греха, или грехът ще те държи далечно от тази Книга“.

4. Библията притежава един изключително мощен аргумент за истинността на написаното в нея – това са **библейските пророчества**. Те са феномен, който не се среща в подобен вид в никоя друга книга на останалите религии. Пророчествата се отнасят за конкретни места, личности, обстоятелства и исторически събития, описани много време преди да се изпълнят. Изпълнението им може да се докаже чрез методите на науката (история, география, етнология, археология и т.н.), както и чрез личния и многовековен опит на човека. В Библията има много пророчества относно съдбата на големи и цветущи градове, велики народи и цели цивилизации. Археологията през последните две столетия разкри много от древните градове и народи, обект на библейските пророчества. Препоръчваме в това отношение книгата на Werner Keller „Библейски събития“ (Оригиналното заглавие гласи „И все пак Библията има право“). В Библията се съдържат над 5000 пророчества, голяма част от които са изпълнени. Предсказанията за репатрацията на евреите и възстановяването на държавата Израел се случват буквално пред очите ни. А това показва, че и предсказанията за Второто идване на Христос, както и за края на света, непременно ще се изпълнят.

5. Библията притежава и друго уникално качество – БОГ като неин Автор, забранява отнемане, заменяне или допълване на информацията, която Той дава в Своята Книга. С това се обяснява фактът, че има пълна хармония в текста на съвременната Библия с манускриптите отпреди хилядолетия. Удивително е още, че библейският текст в нито една историческа епоха не е бил адаптиран към съответната култура или етнически особености. Напротив – народите, приели библейските ценности на християнството, са се приспособявали към тези ценности.

6. Научните изследвания и факти в областта на археологията, историята, географията, астрономията, геофизиката, информатиката, медицината и т.н. показват, че библейските теми

(Всемирният потоп, египетското робство, разрушението на Йерусалим, както и на други древни градове и т.н.) напълно отговарят с данните на тези науки. Всичко това е документирано и може да бъде проверено, което представлява убедително доказателство за достоверността на библейската информация. Най-новата теория за „Интелигентния Дизайн“ (W. Dembski, 1999) е също едно доказателство за хармонизиране на науката с богословието.

7. Особено впечатляващ е фактът, че редица представители на науката са дълбоко религиозни хора и показват изявено уважение и благоговение към Библията. Ние ще споменем само петима от най-великите учени на двадесетото столетие, на които човечеството дължи твърде много; Бащата на атомната физика Алберт Айнщайн, руския физиолог Иван Павлов, създателя на квантовата теория Макс Планк и най-видния авторитет в изследването на космическите лъчи – Роберт Миликан, както и вече споменатия Луи Пастьор – най-известния микробиолог и велик благодетел на човечеството. Всички те са имали дълбока вяра в Твореца и са осъзнали обикновената истина, че науката е човешка дейност за изследване на Творението. Вярата и науката според създателите на човешкия прогрес са неделими и необходими страни на човешкото битие.

С право големият представител на естествените науки от миналия век Peter Van (20) пише: „Библията учи, че животът на човечеството започва от Сътворението и завършва с Последния Божий Съд. И вярата в тази истина за милиарди хора е била извор на утеха и надежда. Някои днешни учени твърдят обаче, че човечеството започва с маймуната и ще завърши с ядрена катастрофа. И това убеждение е извор на неизмеримо отчаяние за мнозина днес“.

А великият Гьоте допълва: „Мерилото за живота и силата на един народ ще бъде винаги в неговото отношение към Библията“ (20).

8. Библията съдържа информация за **смисъла и целта на човешкия живот**, за миналото, настоящето и бъдещето на човека, за **началото и свършена на света**. В Библията се говори за **живота след смъртта**, за същността на Бога и любовта му към човека, за учението и делото на Исус Христос, за един **невидим свят**, извън материята, пространството и времето, както и се дава отговор на много други въпроси, важни за всеки човек.

В заключение отново ще подчертаем, че Библията не противоречи на науката. Основните закони на науката, научните и приложни изобретения са заложени под различна форма в Библията, както и в самото Творение, хилядолетия преди тези изобретения да станат факт. Науката се гради върху това, което Творецът е заложил в Своето Творение и открил в Своята Книга – Библията.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Нашето изложение по темата „Еволюция или Сътворение – какво казва науката“ може да бъде обобщено в следните два основни извода:

1. Еволюционната теория противоречи на науката и на човешката опитност.

По убедителен начин беше доказано, че еволюционната теория както по времето на Дарвин преди 140 години, така и до днес не е могла да бъде научно доказана. Научните факти от последните няколко десетилетия в областта на молекулярната биология, генетиката, информатиката, физиката, геологията, астрономията и други не потвърдиха учението на еволюционизма. Напротив, данните от тези науки противоречат на основните положения на еволюционната теория, поради което тя през цялото това време няма научна достоверност и не отговаря на задължителните критерии за една научна теория. Ето защо такава теория, която противоречи не само на науката, но и на многовековната човешка опитност и елементарна логика, неизбежно трябва да се приеме на вяра.

Еволюционната теория няма смислен отговор на най-важните научни въпроси относно произхода на материята, възникването на живота и появата на човешкото съзнание. Законите на науката отричат еволюционното учение за вечността на материята и способността ѝ да се самоорганизира. За да се появи живот и да може той да се възпроизвежда, е необходима кодирана генетична информация. Еволюционното твърдение, че биологична информация може да възникне от само себе си без интелигентен източник, абсолютно противоречи на законите на информатиката. Случайната поява на живота и неговото еволюиране противоречи на Втория закон на термодинамиката.

Много от твърденията на еволюционната теория имат спекулативен и ненаучен характер. Учението на еволюционната теория в областта на социалното и културното развитие на човека (език, семейство, религия, етика и т.н.) далеч не отговаря на действителността. Учението на Дарвин за естествения отбор и расите, както и фалшивият биогенетичен „закон“ на Хекел имаха и имат ужасяващи последици в общественосоциалната и морално-етичната сфера на човечеството.

Успехът на еволюционната теория не се дължи на нейната достоверност, а на едностранна и некоректна образователна система, медийна манипулация, атеистичен начин на мислене, недостатъчно познаване на специализираната литература от широката общественост, както и на политически предписания. По този начин еволюционната теория се превръща в един задължително наложен и добре функциониращ инструмент за атеистично възпитание на човека.

Все по-масово се появяват критични гласове срещу еволюционната теория, но те биват съзнателно игнорирани, заглушавани, ограничавани, а чрез медиите – подигравани и омаловажавани.

Креационистичните центрове в много държави на света, както и огромната специализирана и общопопулярна литература в подкрепа на библейския модел за Сътворението рано или късно ще допринесат за възтържествуване на истината по този важен за всеки човек въпрос.

2. Науката потвърждава библейското учение за Сътворението.

Библейското учение за Сътворението се потвърждава по убедителен начин от всички области на съвременната наука, както и от реалностите на многовековната човешка опитност. Колкото повече науката напредва в своите изследвания, толкова по-ясно се очертават основните библейски концепции за творческото начало на Вселената. Принципите на Сътворението, описани в Библията, стоят много по-близо до научните факти, отколкото твърденията на еволюционната теория, които изискват и много по-голяма вяра в сравнение с вярата в Библията. Ако се базираме на фактите на науката, произходът на живота и на човека може да се обясни много по-лесно със съществуването на Творец, вместо да се вярва, че животът е възникнал случайно и човекът е висше животно.

Според библейското учение за Сътворението живот може да произлезе само от живот,

интелигентност – от интелигентност, както и биологичната кодирана информация може да бъде плод единствено на свърхинтелигентен източник. Такава е твърдата позиция на науката. Така учи Законът за причинно-следствените връзки. Това го изисква човешката логика.

Науката, природните закони, елементарната логика и многовековната човешка опитност са най-мощните доказателства за достоверността на библейската информация.

Всичко това ни задължава отново да цитираме финалните думи на един от най-известните съвременни учебници по биология (Hoff и сътр., стр. 503):

„Какъв е смисълът на еволюцията?

Защо еволюцията е довела до появата на човека, който притежава дух, т.е. има способността да мисли, има свободна воля и разумни действия?

Какво се крие зад израза „случайност“ и как природните науки могат да го обяснят?

На такива въпроси еволюционната теория няма отговор, нито пък това могат да направят природните науки.

Отговорът на тези въпроси се предоставя единствено на личната вяра на човека... Свободата на волята, същността и смисълът на битието са въпроси, на които биологията не може да отговори. Поради невъзможност да се премине тази граница, човек идва до мисълта на великия Гьоте: „Най-висшето щастие за мислещия човек е да изследва онова, което подлежи на изследване, а пред неизследваемото да благоговее смирено“.

Достоверността на Библията означава, че:

1. Информацията за Сътворението е истинска и заслужава пълно доверие.
2. Бог е Автор на цялата Библия. Тя дава вярната информация в духовно, нравствено-етично и научно отношение.
3. Има един Бог, Който е Творец на цялата Вселена, на живота и на човека.
4. Всеки човек може да потърси и намери Бога. Бог е познаваем.
5. Този Бог познава и обича всеки човек такъв, какъвто е.
6. Грехът разделя човека от Бога.
7. Бог прощава греховете на всеки човек, ако той се обърне към Него за прошка
8. Бог се открива на човеците в лицето на Исус Христос и единствено чрез Него може да се премахне разделението между Бога и човека. Библията показва пътя, по който това може да стане.
9. Животът на човека не завършва с неговата биологична смърт, а продължава в отвъдния, задгробен свят – или във вечно общение с Бога (рай), или във вечна раздяла от Бога (ад).
10. Човек след смъртта си трябва да даде отчет пред Бога за живота си.
11. Човек има правото сам да реши дали да вярва в Бога или не. Такова решение е възможно само докато той е жив. След смъртта неговата съдба за вечността (вечен живот или вечна смърт) не може да бъде променена.
12. Единствено .християнската вяра, придружена с добри дела, гарантира вечен живот (рай) на човека.

Ползвана литература

1) **Ангелова, Д.** Как да ползваме одобрените учебници, без да развием комплекс, че сме глупави, в. „СЕГА“, 7 октомври 2004 – 2) **Ангелов, П.** и сътр., Биология 10 клас, Просвета, 1995 – 3) **Ботев, Б.** и сътр., Биология, 10 клас, НП, 1988 – 4) **Ботев, Б.** и сътр., Биология 10 клас, Анупис, 2001 – 5) **Бъчваров, М.** и сътр., Философски речник, Партиздат, 1977 – 6) **Виланд, К.**, Камъни и кости. Научен креационизъм / България, 2001 – 7) **Гит, В.**, Творил ли е Бог чрез еволюция?, ВЕРЕН, 1997 – 8) **Димитров, О.** и сътр., Биология 9 клас, Булвест, 1999 – 9) **Димитров, О.** и сътр., Биология 10 клас, Булвест, 2001 – 10) **Дюлгеров, Д.**, Наука и религия, СИ, 1946 – 11) **Маклийн, Г.** и сътр., Сътворението, ВЕРЕН, 1996 – 12) **Николова, М. и С. Китанова**, Биология 10 клас, ТПП, 2001 – 13) **Келер В.**, Библейски събития, Синодално издателство, 1960 – 14) **Киров, Д.** и сътр., Християнска етика, Слънце, 2003 – 15) **Моррис, Г.**, Сотворение мира: научный подход, Inst. Creation Research, San Diego, 1981 – 16) **Морис, Х.**, Библията, науката и сътворението, ОМ, 1994 – 17) **Морис, Х.**, Наука и Библия, Госпъл, 1995 – 18) **Морис, Х.** Научен креационизъм, Нов човек, 1995 – 19) **Опарин, А.**, Поява на живота върху Земята, Народна култура, 1949 – 20) **Попов, С.**, Защо вярвам в Бога, Абагар, 1993 – 21) **Свиленов, Д.**, Библия и наука, *ethos*, 2, 2001,17 – 22) **Свиленов, Д.**, Библия и наука (Уникалност на Библията), *ethos*, 3,2001,17 – 23) **Свиленов, Д.**, Еволюционната теория в криза. Прозорец, 2004, 4, 18 – 24) **Свиленов, Д.**, Миналото, настоящето и бъдещето на човечеството според Библията, Звездан, 3. изд., 2005 – 25) **Хобринк, Б.**, Еволюцията яйце без кокошка, Оупън Доор, 1993 – 26) **Часовникарлова, Ц.** и сътр., Биология 10 клас, Гей§Либрис, 2002.

27) **Ashton, J.**, Die Akte Genesis, Schwengeler, 2001 – 28) **Beck, H.**, Biologie und Weltanschauung, Haensler, 1979 – 29) **Behe, M.**, Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution, Touchstone, 1998 – 30) **Bayrhuber, H. u.a.**, Linder Biologie. Gesamtband, Metzler, 1989 – 31) **Blackmore, V. and A. Page**, EVOLUTION The Great Debate – 32) **Bliss R. et al.**, Origin of Life: Evolution/Creation, C.L.P. Publishers, 1990 – 33) **Bowden, M.**, Science VS Evolution, Sovereign Publications, 1991 – 34) **Darwin, Ch.**, Die Entstehung der Arten durch natuerliche Zuchtwahl (Originaltitel: On the origin of species by means of natural selection, or preservation of favoured races in the struggle of life, London, 1859), Stuttgart, 1967 – 35) **Dembski, W.** Intelligent Design-The Bridge Between Science & Theology, IVP, Illinois, 1999 – 36) **Denton, M.**, Evolution: Theory in Crisis, Burnett Books, London, 1985 – 37) **Dietmar F. u. W. Buehne**, Brief an einen Atheisten, CLV, Bielefeld, 2000 – 38) **Don Batten и сътр.**, Fragen an den Anfang. Die Logik der Schoepfung, CLV, Bielefeld, 2001 – 39) **Eibach, U.**, Gentechnik und Embryonenforschung. Leben als Schopfung aus Menschenhand ?, Brockhaus, Wuppertal, 2002 – 40) **Ellinger, Th. et al.**, Schoepfung und Wissenschaft, WW, Haensler, 1988 – 41) **Geisler, N. u. R. Brooks**, Wenn Skeptiker fragen, Dillenburg, 1996 – 42) **Geisler, E. et al.**, Kleine Enzyklopedie LEBEN, VEB, BI Leipzig, 1981 – 43) **Gish, D.**, Fossilien, stumme Zeugen der Vergangenheit, CLV, 1992 – 44) **Gitt, W.**, Das biblische Zeugnis der Schoepfung, Haensler 1991 – 45) **Gitt, W.**, In 6 Tagen vom Chaos zum Menschen – 46) **Gitt, W.**, Faszination Mensch, CLV, Bielefeld, 1996 – 47) **Gitt, W.**, Am Anfang war der Urknall ?, CLV, Bielefeld, 2000 – 48) **Gitt, W.**, So steht geschrieben, Haensler 2000 – 49) **Gitt, W.**, Die ganze Schoepfung in sechs Tagen !, IDEA Spektrum, 15, 2002 – 50) **Gitt, W.**, Am Anfang war die Information, Haensler, 2002 – 51) **Gitt, W.**, FRAGEN, die immer wieder gestellt werden, CLV, 2003 – 52) **Glashouwer, W.**, So entstand die Welt, Haensler, 1980 – 53) **Hoff, P. u.a.**, Evolution, Schroedel, 1999 – 54) **Jauncey, J.**, Naturwissenschaft auf den Spuren Gottes, Onken, Kassel, 1964 – 55) **Johnson, Ph.**, Darwin on Trial, InterVarsity Press, 1991 – 56) **Junker, R.**, LEBEN-Woher ? Das Spannungsfeld Schopfung/Evolution, WW, Humberg, 2002 – 57) **Junker, R. u. S. Scherer**, EVOLUTION-Ein kritisches Lehrbuch, Weyel, 2001 – 58) **Junker, R. u. S. Scherer**, Fragen an die Evolutionstheorie, Faktum, 11/12,2002 – 59) **Junker, R. u. S. Scherer**, Schoepfung oder Evolution?, WW, 2001 – 60) **Keller, W.**, Und die Bibel hat doch recht, Ekon Duesseldorf, 1978 – 61) **Kenn Hamm**, Gibt es Gott wirklich, CLV, Bielefeld, 2000 – 62) **Linnemann, Eta**, Original oder Faelschung, CLV, Bielefeld, 1999 – 63) **Lutzer, E.**, Sieben

Gruende warum ich der Bibel vertrauen kann, Dillenburger, 2000 – 64) **MacArthur, J.**, Der Kampf um den Anfang, CLV, Bielefeld, 2003 – 65) **McDowell, J.**, Die Fakten des Glaubens, Haensler, 2003 – 66) **MacDowell, J.**, Das kann ich nicht glauben, CLV, Bielefeld, 2002 – 67) **Morris, H.**, The Scientific Case for Creation, Inst. Creation Research, 1981 – 68) **Morris, H. a. G. Parker**, What is creation Science?, Master Book, 1987 – 69) **Mueller, P.**, Es gibt keinen Zufall, Paulus Verlag, 1990 – 70) **Pailer, N.**, Geheimnisvolles Welall, Hypothesen und Fakten zur Urknalltheorie, WW, 1999 – 71) **Pro Genesis**, Das Schöpfungs-Modell, Schwengeler, 2003 – 72) **Ostermann, E.**, Das Glaubensbekenntnis der Evolution, TELOS, Haensler, 1978 – 73) **Ostermann, E.**, Wissenschaftler entdecken Gott, Haensler, 2001 – 74) **Paul M.**, Und es gibt doch eine Zukunft, MWW Heukelbach, 2001 – 75) **Penkazki, W.**, Wer bist Du Gott ?, Wuppertal, 1994 – 76) **Pool, M.**, A Guide to Science and Belief, Lion, 1990 – 77) **Rohrbach, H.**, Naturwissenschaft, Weltbild, Glaube, Brockhaus, 1986 – 78) **Rohrbach, H.**, Schöpfung: Mythos oder Wahrheit? , Brockhaus, 1990 – 79) **Scherer, S.**, Der Jesus Code, Interview, Neues Leben, 46, 2001 – 80) **Scheven, J.**, Daten zur Evolutionstheorie im Biologieunterricht, WW, Haensler, 1982 – 81) **Scheven, J.**, Kohlenstoffstudien: Neues Licht auf das Alter der Erde, WW, Haensler, 1986 – 82) **Stutz, H.**, Die Millionen fehlen, Schwengeler, 1996 – 83) **Thaxton, Ch.**, The mystery of life's origin, Lewis and Stanley, 1992 – 84) **Ullrich, H.**, Was Stammbäume verschweigen, Seidel&Seidel, 1995 – 85) **Wilder-Smith, A.**, Die Naturwissenschaften kennen keine Evolution, Schwabe, 1985 – 86) **Wilder-Smith, A.**, Der letzte Schritt der Logik, Schwengeler, 1996 – 87) **Wilder-Smith, A.**, Herkunft und Zukunft des Menschen, C.M.Fliess, 2001 – 88) **Wurmbrand, R.**, Atheismus-ein Weg?, Stephanus Ed., 1990

Цитатите от Библията са взети от Синодалното издание на Библията (1993).

Цифрите в скоби са указание за цитираната литература.

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод

Ще започнем с феномена „живот“

Какво казват еволюцията и науката за Вселената, живота, биологичните видове и човека?

Случайното възникване на живота е невъзможно

Системи, неподлежащи на опростяване

Кодирана генетична информация

А кой е източникът на генетичната информация?

Животът от водата на сушата?

Мутацията

Естественият отбор

Приликата между организмите

Доказва ли палеонтологията еволюционната теория?

Индекс на вкаменелостите (фосилите)

Методи на радиометрично датиране

Милиардите години не могат да бъдат доказани

Големият взрив

Произход на човека

Ембриология и еволюция

А рудиментарните органи?

Въпросът за смъртта

Как и кога възниква човешкият език (говорната реч)?

Еволюция и религия

Кога и защо е възникнало семейството

Половото размножаване – откритие на еволюцията?

Дарвин и расите

Закони без Законодател?

Какво е инстинкт?

Разлика между човека и животните

Достоверна ли е еволюционната теория?

На какво се дължи успехът на еволюционната теория?

Достоверност на библейската информация

Еволюция...Библия...Етика

Въпросът за чудесата

Земята – уникалната планета във Вселената

Уникалност на Библията

Заключение

Достоверността на Библията означава, че:

Ползвана литература

Проф. д-р Д. Свиленов
Инж. П. Щудер

ЕВОЛЮЦИЯ ИЛИ СЪТВОРЕНИЕ
Какво казва науката

Второ издание
Общ тираж 100 000

Научни рецензенти: М. Richter и Ф. Апостолова

Литературен редактор: Д. Коруджиев

Художник на корицата: Камен Сотиров

Коректор: Емилия Радославова

Печатница: Унискорп

Издавателство „Слънце“, 1000 София, пл. „Славейков“ 11,
тел. 02/ 988 37 97, 987 14 05, e-mail: sluntse@dir.bg, www.sluntse.com

~~~~~